CITIȚI „DREPTATEA", TRIBUNĂ DE LUPTĂ ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI !

Director
PAUL LĂZĂRESCU

Redacția și Administrația
Calea Victoriei, Nr. 133, et. 2

Cont virament la BNR Sucursala Municipiului București nr. 45.10.50. 11.0600

4 pagini — 3 lei

Dreptatea

ORGAN AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC — Creștin și Democrat

ANUL XXII

(Seria a IV-a nr. 267)

VINERI

21 decembrie 1990

Despre situația politică actuală – Declarațiile domnului CORNELIU COPOSU, președintele P.N.Ț.-C.D. –

● Sîntem necondiționat alături de studenții greviști ● Prezența parlamentarilor noștri nu face decît să dea un gir indirect, o aparență de legitimitate Parlamentului ● Nu văd posibilitatea soluționării crizei de către actualul guvern ● Așteptăm rezultatul dialogului dintre Alianța Civică și formațiunile apolitice cu puterea ● Soluțiile acceptabile acum ar fi un guvern format de opoziție sau de un guvern de tehnicieni — cu dizolvarea Parlamentului — care să pregătească noi alegeri ● Demisia d-lui Iliescu ar fi un factor de stabilizare.

S. M. : *Domnule președinte, cum apreciați situația de moment, care credeți că poate fi evoluția în zilele următoare ? În ce măsură credeți că este realizabil un Guvern de uniune națională ?*

CORNELIU COPOSU : În situația actuală s-a vădit justețea inițiativei pe care am avut-o încă din primăvara trecută pentru consolidarea opoziției extraparlamentare. În urma alegerilor trucate din mai, avem de a face cu un parlament nereprezentativ și ilegitim. Opoziția în acest Parlament este practic inexistentă. Se impune prin urmare constituirea unei opoziții extraparlamentare reunind toate forțele opoziționiste. În vară nu am reușit constituirea Convenției ; ea a fost realizată acum, după formarea în județe a 40 de Forumuri Democratice Antitotalitare, avînd drept corolar constituirea și la București a Convenției conducerilor partidelor de opoziție. Prin această Convenție se urmărește o acțiune concertată a formațiunilor de opoziție, în scopul asigurării unei vieți democratice în România. Fără a participa efectiv la Convenție, au fost prezenți reprezentanții Cartelului Alfa, în calitate de consultanți.

S. M. : *În ce măsură credeți că se poate vorbi de o acțiune concertată în condițiile inițiativei domnului Radu Câmpeanu ?*

CORNELIU COPOSU : Inițiativa d-lui Câmpeanu a fost făcută exclusiv în numele Partidului Național Liberal, fără consultarea celorlalte formațiuni semnatare ale Convenției. Este adevărat că celelalte par-

ȘERBAN MADGEARU

(Continuare în pag. a-2-a)

REPERE ALE PROGRAMULUI P.N.Ț.-C.D. PRIVIND DEZVOLTAREA INFORMATICII ÎN ROMÂNIA

(Pagina a 3-a)

REVOLUȚIA ROMÂNĂ Ne așteptam să tragă fără milă în noi

(Pagina a 4-a)

REVOLUȚIA ROMÂNĂ
Timișoara, din nou pe barricade!

— Prin telefon de la trimisul nostru —

■ Prefectura sprijină revendicările greviștilor ■ TVR și Rompresul acuzate pentru dezinformare ■ TV Timișoara să devină al doilea post național de televiziune ■ Ioan Meșter (Victoria „GUBAN") : Timișoara cheamă studenții și muncitorii din toată țara la grevă generală.

Scenele de largă anvergură ce au cenzurat și ieri viața politică a Timișoarei, aflată în continuare sub semnul grevei generale, n-aveau cum conduce la test de constiință. N-a fost niciodată cazul și nici nu va fi, deși liderul blazat al neocomunismului Ion Iliescu și prim-ministrul Petre Roman, trăgînd de sfori anumiți indivizi care respiră fraudulos aerul din microfoanele Parlamentului, încearcă imposibilul pentru a denatura realitatea. Unitatea locuitorilor Timișoarei e imposibil de zdruncinat ! Este edificator cazul Întreprinderii Victoria „GUBAN", printre primele, în 15 decembrie, în care muncitorii au refuzat să mai lucreze. În această situație dl. Veselnicu, ministru secretar de stat, l-a sunat pe directorul NAGY ARPAD, apostrofîndu-l implacabil : „Ce se întîmplă, acolo la voi ? Aud că nu sînteți uniți, că vă bateți s.a.m.d. ! Dacă nu stăpîniți situația și nu întorci oamenii la muncă, voi lua măsuri !". În urma acestei somații directorul și economistul șef au recurs la alcătuirea unui „comitet de inițiativă" format din 8—12 femei „de bine" care să sparză greva. Metodă ineficientă, întrucît trecîndu-se din nou la vot secret, s-a hotărît din nou, cu o majoritate zdrobitoare, continuarea grevei generale. În aceste condiții directorul a scos din mînă al cincilea as. Sub presiunea Bucureștiului a anunțat că același ministru secretar de stat Veselnicu, avînd în vedere că revendicările cerute sînt de natură politică, va închide fabrica, iar greviști vor deveni șomeri ! A fost momentul de foc în care sindicatele și-au făcut datoria, liderul Ioan Meșter ripostînd tăios : — Bine, bine, de unde știe dl. ministru ce haină îmbracă revendicările noastre de vreme ce hîrtia pe care sînt scrise se află pe masa dvs., domnule director ? !

Așa se face că ieri spre ora 10 „Gubanul" mărșăluia spre Piața Operei într-o coloană întinsă pe sute de metri alături de alte întreprinderi. De fapt „invazia" Pietei s-a făcut și multan de pe toate arterele de circulație, nelipsind studenții. După citirea comunicatelor mîile de oameni s-au îndreptat spre Prefectură, unde la orele 12,33 a început Conferința de presă cu participare internațională. Printre primele întrebări a fost și aceea : În ce apele se scaldă Prefectura și Primăria ?, purtătorul de cuvînt al Prefecturii afirmînd fără ezitare că aceasta sprijină revendicările greviștilor.

Fiind în sală și reprezentantul „Europei Libere", s-a mulțumit acestui post de radio pentru consecvența și obiectivitatea cu care s-a relatat ceea

ILIE COSTACHI

(Continuare în pag. a-2-a)

MOȚIUNE DE PROTEST adresată Parlamentului României

Comitetul de organizare a comemorării unui an de la Revoluția din decembrie format din toate asociațiile, formațiunile politice și apolitice, partidele politice, confesiunile orașului erou Timișoara protestează cu energie împotriva profanării memoriei martirilor Timișoarei și discreditării Revoluției de către Parlamentul țării în ședința din 17 decembrie a.c., a modului flagrant în care unii parlamentari au abordat comemorarea noastră oficială, a cinismului și descentratei propagande partinice într-un moment în care s-ar fi cuvenit o adîncă și sfioasă pioșenie.

Domnilor parlamentari ai României, cu ocazia ședinței solemne din 17 decembrie a.c. închinată comemorării unui an de la data și ora căderii primelor victime ale Revoluției anticomuniste de la Timișoara, ați încălcat stima și logica parlamentare, pe care ades le invocați comportîndu-vă inadecvat și contradictoriu chiar paradoxal pe mai multe planuri !

— ați transformat o ședință solemnă de comemorare a orașului martir într-o reuniune veselă, de fronie și invectivare a aceluiași oraș ;

— ați considerat că pot exista două orașe Timișoara, unul din decembrie 1989 pe care.

COMITETUL DE ORGANIZARE A COMEMORĂRII REVOLUȚIEI DIN DECEMBRIE, TIMIȘOARA

(Continuare în pag. a 2-a)

Puterea cuvîntului

S-a mai spus, dar nu s-a repetat suficient de des, pentru a înțelege cît mai deplin și mai nuanțat situația în care ne aflăm, s-a mai spus că dictatura comunistă nu s-a răfuit numai cu oamenii, ci a ajuns a atenta la însuși modul specific al comunicării interumane care este CUVÎNTUL.

Un anumit mod de exprimare — numit cu mai multă sau mai puțină îndreptățire „limbaj de lemn" — limbajul cinic al puterii totalitare comuniste, limbaj de substituție a gîndirii și de control a acesteia, a început a exista și continuă să existe pornind de la schimbarea sensurilor, a înțelesurilor cuvintelor. În această primă fază, peste care se vor suprapune celelalte și care se vor afla permanent în interferare, cuvintele au fost terfelite în fel și chip, au fost rușinate, au fost maltratate, înțelesul lor adevărat a fost schimonosit în fel și chip.

Schimbarea sensurilor substantivelor și verbelor, înecarea în adjective, frazarea menită a învălui și narcotiza gîndirea, intonația lătrătoare sau ironică au ajuns a fi la un moment dat, poate fi și în continuare, semnul sigur al faptului că asculți un „reprezentant", de fapt, un minuitor al puterii.

Cuvintele standard și mai ales frazele standard sînt produsul etapei următoare, etapa monolitismului lingvistic, este însuși limbajul celui care în acel moment se află în fruntea nomenclaturii și o reprezintă. Puterea personificată, autocratică nu mai suportă să își audă decît propriul mod de a se exprima, oricare altul, chiar venind din partea unui obedient dar care nu a ajuns pînă la depersonalizarea absolută, nemaifiind acceptat. Întreaga structură a puterii, mass-media, chiar limbajul cotidian ajung să utilizeze mijlocul de comunicare care li se impune, pe care îl acceptă ca un semn al supunerii. Iar în acest context, fie și numai a te exprima „altcumva" este un semn de rezistență, de gîndire, un pas spre răzvrătire.

Obișnuința este o a doua natură. Probabil de aceea am și ajuns a suporta trăirea în două realități, sau într-o unică dar dedublată realitate. Una a zonei în care cuvintele își au sensul propriu, în care vorbirea este naturală, în care limbajul și comunicarea nu sînt falsificate ; cealaltă realitate (căci totuși realitate este, oricît ne-am feri să o recunoaștem) este mistificarea oficializată, zona minciunii. Metarealitatea totalitară, expresie a mistificării informaționale a realității, a impus mistificarea limbajului. A apărut astfel o lume de coșmar, o lume kafkiană, o lume în care pentru a te putea orienta totul trebuia învățat de două ori — odată cum trebuie și a doua oară pe dos — și care impunea acomodarea permanentă la situație.

Întru totul de acord cu cei care propun un proces al comunismului, este de subliniat importanța revenirii la starea normală a limbajului, a comunicării. Această lăturată a procesului comunismului — și postcomunismului, situația este identică — impune deci descifrarea atît a mecanismului „trecut" (dar nu distrus încă) cît și, neapărat, descifrarea și incriminarea mecanismului „actualizat". Iar operațiunea este la fel de importantă, în domeniul comunicării, pe cît este de importantă în domeniul politic sau în cel economic.

Așa cum au fost, și mai sînt încă, schimonosite în sensuri, cum au fost, și mai sînt, periate de șmirghelul puterii, cum au fost și mai sînt încă tocate în fluvii de texte, de cuvîntări, de interviuri, de ședințe și de cîte au mai fost și mai sînt, nu cuvintele, bietele de ele, sînt vinovate, nu ele trebuie excluse.

Sînt de-a dreptul hilaric „mișcările" de cuvinte din ultima vreme, iar un studiu temeinic al situației de acum ar fi nu numai de dorit ci de-a dreptul necesar. Pentru că am ajuns într-o situație paradoxală în care, trăind încă în amintita dublă (sau dedublată) realitate, în care au fost rapid și intens lansate concepte care ar vrea să indice o schimbare de profunzime, în loc de a ne înțelege între noi anormal ca pînă deunăzi — cînd eram toți în situația de a ne înțelege, făcînd efortul de rigoare — ajungem să percepem încă un halo informațional, expresie a

CORNELIU OLARU

(Continuare în pag. a-2-a)

GOLGOTA ȚĂRANULUI ROMÂN

Războaiele lumii s-au dus pentru pămînt și mulți și-au aflat gloria cucerind pămîntul altor popoare. Gloria noastră, a românilor, ne-am obținut-o apărîndu-ne pămîntul propriu. Pămîntul acestei țări l-au apărat țăranii, pentru că românii au fost cu numai cîteva zeci de ani în urmă un popor de țărani. Cînd atîta sînge s-a vărsat pentru apărarea pămîntului, cînd atîtea generații de români au visat la întregirea rotundă a pămînturilor locuite de ei, era de așteptat ca nimic, niciodată, să nu-i poată urni din vatra lor. Majoritatea țăranilor noștri munceau toată viața pentru a-și menține bucata de pămînt primită moștenire, pentru ca la rîndul lor să aibă ce lăsa moștenire copiilor : singurul lucru de preț, bucata de pămînt și cîteva vite de lucru. Pămîntul și Dumnezeu le-a fost speranța. Comunismul le-a răpit pe amîndouă, mai bine zis le-a răpit speranța. Și dacă n-au mai avut-o, bătrînii noștri i-au învățat pe copiii lor și chiar i-au ajutat să părăsească pămîntul. Să plece acolo unde mai poate fi speranță. Așa am ajuns salariați la oraș, în orașe fără apă, fără flori, fără foșnetul porumbului, fără unduirea lanului de grîu, fără cîntat de cocoși, fără lătrat de cîini. Ne-am rupt de tot ce a însemnat viața acestui popor timp de mii de ani. Am trădat pămîntul. Și pămîntul ne-a trădat pe noi.

Bătrînilor noștri rămași în sat, care chiar și acum nu mai dau o bucată de carne sau o pungă de mălai, ca să rezistăm în mizeria în care am intrat, le este greu să creadă că speranța lor nu mai sîntem noi, ci tot pămîntul de lîngă ei. Le este greu să ne ceară înapoi, nu vor să ne supere. Nu vor să creadă că au greșit învățîndu-ne să părăsim pămîntul. Înapoi ne va cere doar sărăcia în care am ajuns. Ea ne și convinge.

Ce a însemnat imensa, diabolica dezmoștenire făcută de comunism poate fi prins în cifre și fiecare cifră chiar și după virgulă înseamnă zeci de drame. În 1950 erau încă 10949,5 de mii de hectare (76,4% din total) teren arabil în gospodării agricole individuale din care 8258,8 mii hectare arabil, 816,3 mii hectare pășuni, 1516,5 mii hectare fînețe și 363,9 mii hectare vii și livezi. În 1960, deci în cel mai negru deceniu al acestei țări, suprafețele acestea au ajuns la : 2630,6 mii hectare (18,1%) teren arabil în gospodării individuale, din care 1543,9 mii hectare arabil, 227,9 mii hectare pășuni, 640,5 mii ha fînețe și 218,3 mii ha vii și livezi. După încă șase ani în 1966 au mai rămas numai 1302,8 mii ha (8,8%) în gospodării individuale, din care 445,0 mii ha arabil, 200,7 mii ha pășuni, 574,7 mii ha fînețe și 72,4 mii ha vii și livezi.

S-a ajuns astfel în numai 10 ani limita de jos a posibilităților de dezmoștenire. Restul era la munte. Copiii anilor '60 își făceau bagajele pentru oraș. Exodul era la început. Locurile părinților pentru amîntul pierdut nu se găseșteau încă. Pe ulițele satului se mai defila de zdra recolnică cu steagul roșu. O făceau cei care n-au știut niciodată rostul pămîntului, că nu l-au păstrat, că nu l-au avut, că nu l-au dorit.

Am părăsit satul cînd tata mai lupta pentru pămînt. A fost omorît, rămas singur, în casa lui, dar nu s-a înscris în C.A.P. Pămîntul și Dumnezeu au fost deasupra vieții.

P.T.T.-C.D. — partidul țăranilor, al cărui membri au îndurat toate umilințele imaginabile, pentru pămînt, consideră ca fiind acte de dreptate socială, în domeniul agricol :

— repunerea în drepturi a persoanelor care au intrat în C.A.P. sau au fost deposedate de proprietățile lor funciare prin orice act normativ sau măsură abuzivă în perioada 1 ianuarie '45—31 decembrie '89.

DUMITRU NICODIM

(Continuare în pag. a 4-a)

Asociația Foștilor Deținuți Politici și victime ale dictaturii comunică :

Comitetul de conducere A.F.D.P.R. și conducerile filialelor județene protestează cu toată puterea de care sînt capabile față de incitarea la violență și chiar la crima făcută în data de 17.12.1990 din sala parlamentului României de către domnul Gheorghe Ivanovici. În urma acestei incitări, președintele A.F.D.P.R., domnul Constantin Ticu Dumitrescu, nu numai că a primit amenințări cu moartea, dar în data de 19.12.1990 s-a făcut încercat asasinarea sa.

Prin alăturarea cu aplauze la incitarea publică la crimă, parlamentul actual al României s-a exclus din concertul parlamentelor țărilor democratice, regăsindu-i-se analogie decît în sovietul din timpul lui Stalin, iar domnul Gheorghe Ivanovici s-a implicat într-un alineat al Codului penal.

A.F.D.P.R. pune în vedere Ministerului de Interne și Serviciului Român de Informații că răspunde în fața țării și a străinătății de integritatea fizică a domnului Constantin Ticu Dumitrescu, președintele A.F.D.P.R.

A.F.D.P.R. face cunoscut faptul că este total solidară cu activitatea și atitudinea președintelui său și că în cazul cînd se va trece la vătămarea fizică, arestarea și, mai grav, asasinarea sa, este ferm hotărîtă să-i continue lupta pînă la doborîrea totală a structurilor comuniste și reinstaurarea democrației de tip european și trageria la răspundere a celor vinovați.

COMITETUL DE CONDUCERE AL A.F.D.P.R.

MITINGUL STUDENȚILOR BUCUREȘTENI

18 decembrie, ora 16 : în corpul AN din I.P.B. a avut loc un miting ca semn de solidarizare a studenților cu domnul Dumitru Iuga, liderul sindicatului din această sărmană televiziune a noastră. Domnul Radu Filipescu a vorbit în numele Alianței Civice exprimîndu-și speranța că pînă la urmă adevărul va triumfa. A amintit în continuare, că Marian Munteanu care fusese propus ca președinte al Alianței Civice s-a retras din funcție pentru a-l propune pe domnul Dumitru Iuga. Domnul Horațiu Rusin (inițiatorul Ligii I.P.B.) a anunțat că începînd cu data de 16.12.1990 a intrat în greva foamei. Din partea sindicatului T.V.R. a vorbit d-na Delia Budeanu remarcînd faptul că greva domnului Iuga este făcută în spiritul adevărului și al unei informări corecte a oamenilor, căci „un public corect informat este apt să ia deciziile cele mai potrivite". Conform celor afirmate de d-na Delia Budeanu aflăm că dl. Iuga „practic, de abia mai trăiește" și că greva de avertisment pe care a declanșat-o sindicatul T.V.R. este desconsiderată. Din partea sindicatului au mai vorbit : d-na Marilena Rotaru, realizator TV, membră în Consiliul de conducere al A.Z.R. și președinta comisiei pentru audio-vizual, domnul Eugen Atanasiu — critic de film și realizator TV, dl. Traian Andronic — operator imagine, domnul Viorel Gabriel — tehnician. De la redacția „Actualității" nu s-a aflat nimeni la miting. Scuza, bănuiesc că o inuiți și dvs. : nu sînt echipe, căci sînt plecate pe teren. În schimb colegii lor de la emisiunea maghiară și cei de la Gaudeamus au fost prezenți.

Dl. Traian Andronic precizează că acei care au urmărit emisiunile de „Actualități" din ultimele trei zile pot observa că ceva s-a schimbat, deci este un cistig.

Deocamdată putem vedea doar că atît mașile cît și rolurile au rămas aceleași. Dl. Eugen Atanasiu afirmă că din punct de vedere uman dl. E. Valeriu este desconsiderat, datorită faptului că nu a putut să vină și să strîngă mîna d-lui Iuga. Chiar dacă nu este de acord cu acest gest de sacrificiu, „Căci nici n-are cum să fie de acord — ne spune dl. Eugen Atanasiu. Una este să stai pe scaun și alta este să pleci la plimbare".

Atmosfera la miting este foarte tensionată, situația este conștientizată foarte bine. Este vorba de viața unui om și începem să simțim cum pulsează fiecare secundă, fiecare fărîmitură de timp. Orice secundă adăugată la noianul de secunde agravează sănătatea și viața d-lui Iuga. Situația este mai mult decît disperată, iar studenții nu pot face mai nimic. Nu le rămîne decît să protesteze, să iasă în stradă strigînd numele martirului nostru, în speranța că această conducere compromisă a țării nu va fi atît de inconștientă încît să lase un om să moară sub ochii unei întregi țări.

Iar situația din TV este mai mult decît penibilă : este ca și cum ai auzi din gura d-lui E. Valeriu

AURA ALEXA IOAN

(Continuare în pag. 5)

Partidul Național Țărănesc — Creștin și Democrat invită membrii săi să participe, în ziua de 21 decembrie 1990, orele 13,00, la mitingul organizat de Alianța Civică pentru comemorarea eroilor Revoluției.

Ținuta : haine de culoare închisă. Participanții sînt rugați să poarte brasarde tricolore și să aducă flori.

Conducerea P.N.Ț.–C.D.

INTERPELARE

Da, domnule deputat Ciontea, nu de Crăciun se înroșesc ouăle, îți mulțumim că ne-ai adus aminte. În 45 de ani de comunism, de ateism propovăduit, mai aveam puțin și uitam, dar te întrebăm, domnule FSN-ist, cînd a înviat Isus pentru noi, pentru dumneata, domnule... e... e... ist ?

A fost o iarnă, o singură iarnă, cînd pentru noi Isus a înviat și s-a născut în același timp. Din cît roșu s-a scurs în acea primăvară-iarnă puteam sărbători chiar și minunea Paștilor.

Sărută pămîntul — ou al Timișoarei și pleacă-ți ochii, domnule.

PAUL LAZĂR

ULTIMA ORĂ

La mitingul de joi din Timișoara, d-l CLAUDIU IORDACHE, deputat F.S.N. din partea județului Timiș, a anunțat că renunță la mandat.

Ce mai faceți voi, MORȚII NOȘTRI ?

Vă amintiți cît sînge a curs anul trecut în decembrie, pentru Libertatea noastră ? Mai țineți minte cum au fost împușcați la Universitate, la Dalles, în Piața Romană, în Piața Palatului ? Știți ulița urcînd dintre tiuhaie a gloanțelor, lătratul mitralierei, clădirile în care se ardeau cărțile rare ale bibliotecii Academiei ? Tablourile arse de la sala Palatului ? Morții de la morga neîncăpătoare pentru atîtea trupuri tinere ? Răniții cu chipuri desfigurate din spitale ? Vă amintiți încă groaza în fața de spaima teroriștilor ?

Nu uitați ! Amintiți-vă cîte zile trăiți !

Se va putea șterge oare vreodată speranța din inimile noastre care băteau fierbinte la auzul cuvintelor strigate de o mare de oameni „Jos comunismul !" Cu siguranță că nu. Am avut fericirea să trăim pe viu, acele unice zile.

Unic Decembrie. „Jos comunismul !"... Cîte speranțe, Doamne !

Privesc acum în decembrie, înapoi, la acel Decembrie din anul trecut și mi-e inima amară. Fiecare avem morții noștri, chiar dacă nu ne fac parte din familie.

Pe mortul meu l-am întîlnit într-o stație de metrou. Tocmai îl scoteau din vagon pe brațe niște tineri. Cum l-o fi chemat, Doamne ? Poate Ion, poate Vasile, poate Matei, poate Petru, Constantin, Emil, Gheorghe, Pavel ?... Poate avea ochi negri, poate albaștri, poate căprui. Poate avea soție sau iubită, dar cu siguranță avea o mamă ? O mamă care avea să-l plîngă viața întreagă.

Picurii de sînge, lacrimi de foc, înfloreau pe dalele metroului și ca un colan al morții, urcau treaptă după treaptă, treaptă după treaptă, treaptă după treaptă...

Morții noștri din Decembrie... morții noștri cu flori în mîini în fața armelor... „Fără violență" rosteau ei, trecînd în neființă...

Cimitirul Eroilor. Cruci albe, aliniate ca la paradă. Nume, chipuri tinere imprimate în marmură. Unde să te caut, mortul meu, să-ți aprind o luminare de Crăciun... unde, eroul meu ? O fi prins oare să crească iarba pe trupul tău îngropat cu veșnicia ? Speranța din inima ta s-o fi mistuit în pămînt ?... Unde să te caut, zbor frînt crezînd în libertatea noastră ?... Unde să te caut libertatea noastră ?!

De jur împrejur o pădure de cruci, de tinerețe, de tristețe !...

Ce mai faceți voi, morții noștri ?

Noi care-am avut soarta să rămînem, prinși acum înapoi și ne bate gîndul să ne întrebăm, ce ați zice VOI, dacă printr-o minune ați lua și v-ați pomeni în acest sfîrșit de decembrie, al anului 1990 ?!

RODICA RARAU

www.cnsas.ro

www.c.ro

„Piața Comună a Mării Negre"

Pe data de 14 decembrie, la [illegible] Turciei a avut loc [illegible] de presă, la care [illegible] ambasador Tugay Ulusevik a [illegible] reprezentanților presei [illegible] valoroasă, apreciată [illegible] de cărți) reprezentă. Este vorba de o propunere ce a fost avansată de Președintele Turciei, Turgut Ozal, privind extinderea cooperării între țările riverane Mării Negre, și anume Turcia, Romania, Uniunea Sovietică și Bulgaria, în cadrul unei asemenea „Piețe comune a Mării Negre".

Schimbările profunde ce au avut loc în zona în care de [illegible] în România și Bulgaria, sau căile de perspectivă, [illegible] s-a avea loc în Uniunea Sovietică — trecerea treptată către o economie de piață [illegible] și libera circulație a [illegible] — fac posibilă o cooperare mult mai accentuată cu Turcia, țară care dispune de o experiență suficient de bogată în domeniul economiei de piață și care, datorită procesu- [illegible] în sfera unei bune pregătiri profesionale, atestate prin [illegible] obținute. Acest trimiteri candidaților respectivi are, uman și profesional, implicații cît se poate de lăudabile. Studenții trimiși la Chișinău vor termina Conservatorul cu un an mai devreme, suplinind — fie și parțial, nevoia stringentă de cadre de specialitate. În același timp, ei vor influenta în bine cunoașterea limbii române de către colegii lor basarabeni. Chiar și eludînd considerentele de ordin moral și afectiv, la baza acestei trimiteri de studenți se află un acord semnat de rectorii celor două conservatoare, din Chișinău și din Iași, partea basarabeană cunoscînd perfect poziția pe care acești tineri au ocupat-o în urma concursului de admitere și înmatriculîndu-l fără rezerve.

Acuzațiile aduse conducerii Institutului sînt în totalitate neadevărate. Ele pricinuiesc prejudicii de ordin moral institutului în întregul său. Insinuările cuprinse în fraza: „presupunem că afacerile pecuniare ale doamnei au mers strună" i-ar sta mai bine în „România Mare" decît într-un ziar serios. (Cu atît mai mult cu cît rectorul Academiei a acoperit nu o dată unele cheltuieli ale Institutului cu bani din buzunarul propriu !).

SENATUL ACADEMIEI DE ARTE „GEORGE ENESCU" IAȘI

NOTA REDACȚIEI: Cu tot respectul pe care-l datorăm domnei rector și instituției dumneavoastră, menționăm că articolul nostru se întemeiază pe existența unui document real. Nu știm în ce măsură am fi îndreptățiți noi să apreciem dacă era sau nu de competența ministerului să emită o astfel de hotărîre. Considerăm mai degrabă că aici este vorba despre o neînțelegere din partea ministerului în ceea ce privește autonomia universitară și dreptul său de a interveni și decide în chestiunile interne ale unei instituții de învățămînt superior, ignorînd Conferința națională a rectorilor. Faptul că hotărîrea respectivă, după cum reiese din scrisoarea dumneavoastră, n-a mai fost trimisă destinatarului, denotă că această neînțelegere a fost între timp lămurită. Dest nu am făcut decît să difuzăm o știre provenită de la minister, dacă prin aceasta am prejudiciat pe cineva, noi ne cerem cuvenitele scuze.

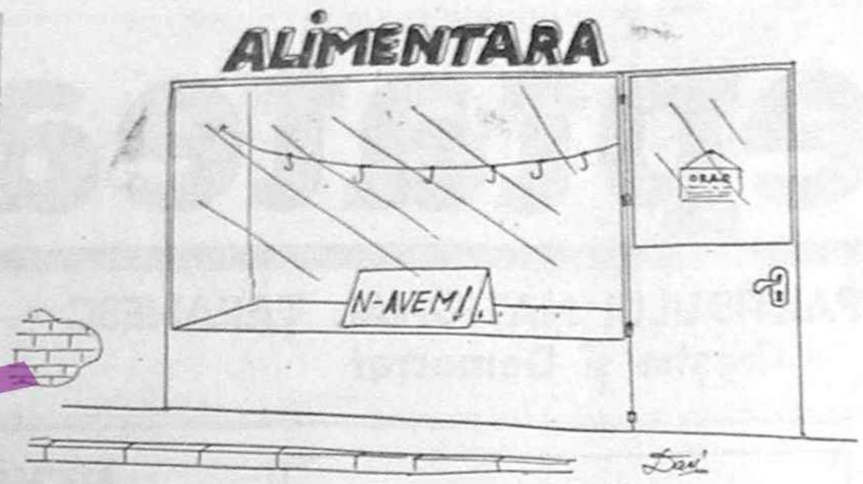

Istorie însîngerată

În 1948, după alungarea regelui, linșoiul bocrii fusese azvîrlit peste țară sub supravegherea ochilor vigileanți ai armatei sovietice care ne „ajutase" luîndu-ne Basarabia și Bucovina de Nord și dîndu-le bulgarilor o parte din Dobrogea noastră unde, cu vreo două mii și ceva de ani în urmă, se cuibărise vulturii Romei peste stîlpii harnicilor și temuților daci.

Încă de la finele războiului Axonul remisiei eliberat și din an în an, bunăstarea se înrutea tot mai bine pe tronul de unde fusese alungată de război. Erau, asadar, popoare care respirau aerul libertății și popoare trudite la jugul țarului roșu de la Kremlin. În aceste condiții, strîns cu secera de gît și lovit cu ciocanul în cap, românul a încercat să se elibereze cu multă îndrăzneală, neajutat de nimeni din afara hotarelor. Organizații mici de partizani au luat ființă pe tot teritoriul țării și n-au putut fi lichidate decît prin anul 1960 cu ajutorul celor vreo 12 batalioane de securitate înarmate pînă-n dinți și bine hrănite, bine instruite.

Pe gurile de rai de la Curbura Carpaților, unde în iulie 1476 Ștefan cel Mare poposise pentru a cere ajutor vrincenilor să poată stăvili uuhotul turcesc revărsat peste Moldova, a fost organizată în 1948 brigada de partizani „VLAD TEPEȘ AL II-LEA" despre care numai un român mai înimos a amintit pe la finele lui 1980 la radio „Europa Liberă". Incolo nici o veste n-a străbătut frontierele, deși pentru prinderea partizanilor, Ministerul de Interne a trimis în Vrancea, multă securitate și miliție și lunile au durat, cu mare zarvă, de la 23 iulie 1950 pînă la finele lunii noiembrie a aceluiași an. Nejustificat s-a tot vînturat în Occident insultătoarea expresie: „mămăliga nu explodează", deși în România au trecut prin închisori ca deținuți politici cîteva sute de mii de bărbați, femei și copii... Da, și mulți copii au fost deținuți politici. Prin intermediul unor ambasade, partizanii au informat Occidentul, însă nu s-a dat publicității nici o informație și nu s-a primit nici un ajutor atît timp cît armata roșie zangănea armele pe pămînt românesc.

Partizanii vrinceni erau prost organizați, slab înarmați, dar sporul urmării a fost mobil, ași cum a rezultat din depozițiile lor în anchetele ce li s-au făcut, cînd au fost prinși, judecați, condamnați, la ani grei de temnițe sau au fost executați. El niță sau au fost executați. El reușeau: dreptul de a-și folosi pămîntul moștenit din strămoși, respectarea Constituției din 1923 și a frontierelor pe care România le-a avut după 1919.

Răzvrătirea partizanilor vrînceni a izbucnit în noaptea zilei de 23 iulie 1950 în comuna Bisești. S-au tăiat legăturile telefonice, izolînd Țara Vrancei de restul județului, au fost arestați comuniștii și apoi, pe rînd, tot satul Cămîncului cultural din comună, sub pază înarmată.

Securitatea se năpustise cu luni de zile în urmă în organizația de partizani și astfel a doua zi în zori unitățile de miliție și securitate au pătruns rețele și securitate au pătruns pede în sate operînd arestări. Mulți vrînceni au intrat repede în munți unde s-au apărat de militarii bine înarmați cu pistoale automate, puști mitralieră, mitraliere grele și brandturi. Luptele au durat 4 luni de zile și multe rase au fost îndoliate. Pe drumurile satelor vrîncene se trăgea în oameni fără a fi se legitimați. Constantin Dantis din satul Mușcei a fost oprit în drum, a fost întrebat cum îl cheamă și după ce și-a rostit numele, o pleoaie de sloanțe din pistol automat a fost trimisă către pieptul lui. N-avea nici o vină în afară de aceea că numele lui se asemăna cu al lui Constantin Dantis din satul Nișcorești pe care demult îl urmărea securitatea.

În satul Nereiu au fost arestați 64 de țărani cîrora li s-au dat de către tribunalele militare 458 de ani de închisoare, iar în celelalte sate de munte ale Țării Vrancei s-au dat încă 1 000 de ani de închisoare. Peste 500 de țărani vrînceni incluși în organizația „Vlad Tepeș al II-lea" au luat drumul închisorilor de la Jilava, Aiud și Galați, iar unii și-au trăit cîte 15—20 de ani de închisoare „adăpostiți" în adîncul minelor de sfîmb de la Baia-Sprie.

Tribunalele militare dădeau ani de închisoare cum și arăți și bombe de sfînt la bombonele, fără vreo renunțare din partea judecătorilor. Astfel, Toader Bustia din Tulnici, învățător eminent, Maftei Dănilă din satul Solonețul, Toader Dăuțu și învățătorul Gavrilă din Coțofănești, din satul Mușcei, Aurel Macovei și Mihail M. Radu din Nereiu au fost condamnați fiecare la cîte 25 de ani de închisoare. Bonacone Dumitru, Negru I. Toader din Nereiu, Toader Bustia și mulți alții au murit în închisoare torturați cumplit. Colonelul Strîmbei Ion, Victor Mănăilă și tatăl lui din satul Topești, ca mulți alții, au fost condamnați la moarte și executați. Poemagiu Toader și fiul său din satul Topești au fost împușcați în hotele date în munțele Gherghiu, legați pe cîte și aduși acolo unde au fost trași pe ulițele satului pentru a îngroși oamenii, copii care plîngeau privind la dramatica scenă. Altora li s-a ordonat să se culce cu fața la pămînt apoi au fost împușcați în ceafă. Cînd dosarele foștilor deținuți politici, din dosarele aflate la Asociația Foștilor Deținuți Politici din Vrancea, este cuprins de groază și revoltă.

O teroare complită a fost declanșată atunci și împotriva intelectualilor care nu erau membri ai brigăzii de partizani. Erau smulși în chip brutal din școli, din casele lor, luați de pe străzi, așa cum a fost și semnatarul acestor rînduri, apoi torturați cu doar, doar vor spune ceva și le poată aduce o ierunire cît de mică. Chiar dacă nu îl se găsea vreo vină și nu îl se putea insemna un proces, erau aruncați în închisorile din Focșani și Galați unde aveau să stea ani de zile nejudecați. Indîrjirea partizanilor vrînceni a fost întrecută numai de brigada de partizani din Munții Făgărașului. Istorie însîngerată. Cîtă dreptate ai avut, înțelept cronicar: „Nu vremea e rea, om, ci bietul om sub vremi!..."

PROFESOR IOAN GR. BOGDAN

Dreptul la replică

În „Dreptatea" din 27 noiembrie 1990, sub semnătura redactorului Gilda Lazăr, în grupajul „Informații de ultimă oră", este publicată o știre potrivit căreia „Domnul rector a Conservatorului din Iași a fost de curînd destituit printr-o hotărîre a M.I.S., în urma abuzurilor săvîrșite în funcție: suplimentarea cu de la sine putere a numărului de locuri la concursul de admitere în urma căruia a declarat admiși, conform unei logici personale, un număr de 28 de candidați ale căror nume se află sub linie, nume care nici măcar n-au fost înșirate în ordine. A înscris, de asemenea, în anul I, un candidat respins într-una din sesiunile anterioare și l-a trimis la Chișinău, în cadrul schimburilor de studenți, persoane care figurau pe lista respinșilor. Presupunem că afacerile pecuniare ale doamnei au mers strună".

Știrea este falsă, M.I.S. nu a trimis o astfel de decizie și nici nu ar fi fost posibil să o facă, rectorii instituțiilor de învățămînt superior nefiind numiți de Minister (sau de „Partid"), ei fiind aleși din interior.

Primul „abuz" la care se referă articolul este „suplimentarea numărului de locuri". Fals. La toate cele trei sesiuni de examene s-a respectat cu strictețe cifra de școlarizare aprobată de M.I.S., ministerul nu a avut de adus obiecții asupra legalității concursului.

Cu privire la a doua acuzație: „a înscris în anul I un candidat respins într-una din sesiunile anterioare". Candidatului i se făcuse atunci o nedreptate. După 22 Decembrie, adresîndu-se M.I.S., acesta, prin adresa nr. 136621 din 5 februarie 1990, dădea următoarea rezoluție: „Vă facem cunoscut că în contextul autonomiei universitare cererea dvs. a fost transmisă instituției de învățămînt superior în cauză, care va analiza cele solicitate. „Cercetîndu-se situația candidatului, s-a constatat că acesta depusese la vremea cuvenită o contestație, căreia i s-a dat cursul favorabil de către comisia de specialitate.

Tot la acea vreme, Ministerul Educației și Învățămîntului a fost acela care a împiedicat repararea nedreptății survenite. Persoanele responsabile de aceasta nu au fost excluse din Ministerul Învățămîntului și Științei nici în ziua de azi !.

În privința celui de al treilea „cap de acuzare" candidații trimiși la Chișinău au fost declarați „admiși fără loc" datorită numărului redus de locuri, în pofida unei bune pregătiri profesionale, atestate prin mediile de peste șase obținute. Acest trimiteri candidaților respectivi are, uman și profesional, implicații cît se poate de lăudabile. Studenții trimiși la Chișinău vor termina Conservatorul cu un an mai devreme, suplinind — fie și parțial, nevoia stringentă de cadre de specialitate. În același timp, ei vor influenta în bine cunoașterea limbii române de către colegii lor basarabeni. Chiar și eludînd considerentele de ordin moral și afectiv, la baza acestei trimiteri de studenți se află un acord semnat de rectorii celor două conservatoare, din Chișinău și din Iași, partea basarabeană cunoscînd perfect poziția pe care acești tineri au ocupat-o în urma concursului de admitere și înmatriculîndu-l fără rezerve.

Acuzațiile aduse conducerii Institutului sînt în totalitate neadevărate. Ele pricinuiesc prejudicii de ordin moral institutului în întregul său. Insinuările cuprinse în fraza: „presupunem că afacerile pecuniare ale doamnei au mers strună" i-ar sta mai bine în „România Mare" decît într-un ziar serios. (Cu atît mai mult cu cît rectorul Academiei a acoperit nu o dată unele cheltuieli ale Institutului cu bani din buzunarul propriu !).

SENATUL ACADEMIEI DE ARTE „GEORGE ENESCU" IAȘI

NOTA REDACȚIEI: Cu tot respectul pe care-l datorăm domnei rector și instituției dumneavoastră, menționăm că articolul nostru se întemeiază pe existența unui document real. Nu știm în ce măsură am fi îndreptățiți noi să apreciem dacă era sau nu de competența ministerului să emită o astfel de hotărîre. Considerăm mai degrabă că aici este vorba despre o neînțelegere din partea ministerului în ceea ce privește autonomia universitară și dreptul său de a interveni și decide în chestiunile interne ale unei instituții de învățămînt superior, ignorînd Conferința națională a rectorilor. Faptul că hotărîrea respectivă, după cum reiese din scrisoarea dumneavoastră, n-a mai fost trimisă destinatarului, denotă că această neînțelegere a fost între timp lămurită. Dest nu am făcut decît să difuzăm o știre provenită de la minister, dacă prin aceasta am prejudiciat pe cineva, noi ne cerem cuvenitele scuze.

De ce mor românii?

Majoritatea de „moarte bună", mai rar de „admirația" [illegible] nu de bătrîneți [illegible] ta nu constituie o cauză de [illegible] ces fiind asociată de regulă cu o boală cauzatoare de deces. La noi se moare mai repede și cîteva ani buni decît în [illegible] dezvoltate, speranța de viață la naștere fiind în prezent de circa 69 de ani, în timp ce în Europa este în medie de 74 ani, 77,7 ani în Islanda, 77,2 în Elveția, 77,1 în Suedia, 76,9 în Grecia, 76,5 în Olanda. De Mai nou, se moare și la noi de SIDA. Deci, deși nu putem spune că „am intrat în Europa" intrucît mai nou se moare și prin „plagă prin Impușcare" ori de „mînerită", ne putem considera din acest punct de vedere că ne aflăm în „sala de așteptare". Dar, ce arată în acest sens cifrele statistice? Atît cît arată, căci cel puțin pe anii anteriori, rezultatele nu pot fi creditate în totalitate întrucît „festivismul" a bîntuit și în acest domeniu. De exemplu după ce la cauza sinuciderii am apărut acum cîțiva ani în statisticile internaționale pe primul loc în Europa, (cu scandalul de rigoare amplificat prin faptul că cifrele care reușeau să „plece în afară" aveau vîrfă „de sus", de „foarte de sus") s-a rezolvat problema schimbîndu-se metodologia de încadrare la această cauză de deces. Totodată pentru a reduce „mortalitatea infantilă" a fost mai simplu ca nou-născuții să fie înregistrați la o săptămînă după naștere, deci după traversarea unei perioade în care mortalitatea este de obicei mai ridicată (mai ales în lipsa condițiilor adecvate), iar cei decedați în acest interval să fie pur și simplu „ignorați" de statistici, ca și cum n-ar fi existat.

Deci, datele statistice atîtea cîte sînt și așa cum sînt arată că în anul 1989 au decedat 247,3 mii persoane, însumînd 10,7 decese la 1 000 locuitori (11,4 la mie la bărbați și 10 la mie la femei) indicator care a oscilat în ultimii ani între 10 la mie (1983) și 11,1 (1987).

Valoarea relativ ridicată înregistrată este atît consecința accentuării îmbătrînirii demografice cît și a condițiilor defectare de asistență medicală reflectată și prin faptul că în mare în ultima perioadă de timp la noi se cheltuiește pentru ocrotirea sănătății doar circa 2 la sută din venitul național în timp ce în țările dezvoltate — unde există și un avans în asigurarea unei infrastructuri a asistenței medicale, acest procent se situează între 5 și 10 la sută. Trebuie specizat faptul că la noi mortalitatea este mai redusă în mediul urban (8,5 la mie) comparativ cu rural (12,9 la mie), dar aceasta nu din pricina condițiilor mai bune de viață ci a ponderii mai ridicate la orașe a populației tînere, provenite din satele depopulate și astfel „îmbătrînite".

În ordine descrescîndă pot fi menționate următoarele cauze de decese: boli ale aparatului circulator 57,8 la sută, tumori 13,3 la sută, afecțiuni ale aparatului respirator 9,9 la sută, leziuni traumatice și otrăviri 7 la sută. Față de 1980 se constată o deplasare în structura pe cauze, sporind mortalitatea datorată bolilor sistemului nervos, aparatului digestiv, leziunilor, otrăvirilor, tumorilor. Comparativ cu alte țări europene se înregistrează o mortalitate mai ridicată prin bolile aparatului respirator, digestiv și ceva mai redusă la tumori. De asemenea, la mortalitatea prin bolile aparatului circulator se plasăm deasupra unor țări ca Elveția, Franța, Olanda, Germania, una din principalele cauze constituind-o asistența medicală deficitară în acest domeniu.

Impactul cauzelor de deces este diferit pe grupe de vîrste. Astfel: la grupa 0—4 ani pe primul respirator (35 la sută), iar de la 5—14 ani, 15—24, 25—34, 35—44 ani, pe primul loc sînt leziunile traumatice și otrăvirile, pentru ca la 45 de ani să treacă pe primul loc bolile aparatului circulator, iar pe locul al doilea tumorile. În teritoriu, cea mai ridicată mortalitate se înregistrează în județele Arad — 14,8 la mie, Giurgiu — 14,1 la mie, iar cea mai scăzută în județele Iași — 8,2 la mie, Bacău — 8,5 la mie, explicația acestui fenomen nefiind în condițiile diferite de viață ci structura pe vîrste a populației județelor.

Programele guvernanților vor trebui neapărat să țină seama în cadrul componentei sociale și de ocrotirea sănătății, pentru a ne putea situa și în acest domeniu într-un viitor cît mai apropiat la nivelul țărilor europene.

ALEXANDRU LEMNARU

ERATĂ

În numărul 265 al ziarului nostru de miercuri 19 decembrie 1990 în pagina a III-a, la pagina specială „Decembrie — revoluția divină a istoriei" s-au strecurat cîteva regretabile erori de calcul.

Astfel, la I se va citi: „I. Perioada entuziasmului total, a unei euforii aproape de nesuportat: 22—25 decembrie 1989".

II. Se va citi „O primă CEZURĂ" și nu „cenzură" cum din greșeală s-a apărut.

III. Începutul părții a III-a va fi citit „demascarea monologului puterii" și nu „mononolului" cum din greșeală a apărut.

MITINGUL STUDENȚILOR BUCUREȘTENI

(Urmare din pag. 1)

o lozincă antiguvernamentală și antiprezidențială, destabilizatoare și legionară. Despre ce este vorba: în condițiile în care conducerea comunistă a TV este considerată nulă din punct de vedere profesional, moral și nu în ultimul rînd uman se impun de urgență demisiile domnilor lor. Dar ce cînd dl. președinte Răzvan Theodorescu vrea să-și dea demisia dar nu are cui, dl. director general Emanuel Valeriu nu vrea să-și dea demisia deși ar avea cine să i-o primească. În final, pentru ca ridicolul să fie absolut se invocă în toată această mascaradă rolul împăcăitor și patern al parlamentului, care are și acum obligația să rezolve această problemă. Dar parlamentul își are propriile sale crize și nu mai este în stare să le soluționeze și pe ale altora. Pe deasupra, parlamentarii au o grămadă de crime pe conștiință astfel încît să mai riște să-și asume încă una. Să sperăm că vor avea măcar un dram de luciditate încît să înțeleagă ce ar putea reprezenta sfîrșitul acestui om dacă nu pentru țară, atunci pentru propriile lor persoane.

Cu atît mai jenant mi se pare refuzul lui E. Valeriu de a difuza pe post comunicatul sindicatului TV referitor la starea d.lui Iuga — în condițiile în care rolul TV este acela de a ne informa. Cu atît mai mult cu cît n-ar fi fost nici primii, căci toate ziarele — mă rog, aproape toate, adică cele care pot fi considerate astfel — publicaseră știrea despre întrarea în grevă a d-lui Iuga.

Conducerea TV caută tot felul de scuze — care de care mai formale, mai birocratice — pentru a-și menține poziția. Bunăoară, dacă dl. Răzvan Theodorescu își face o problemă de conștiință din faptul că nu are cine să-i primească demisia, ar fi de la sine înțeles că să-i dăm o mînă de ajutor sugerîndu-i că ar fi mult mai nimerit că împreună cu colegul său E. Valeriu să-și prezinte demisia în fața poporului român.

Nu sîntem o instituție, nici un parlament, dar sîntem o națiune.

Emoționant a fost apelul Ligii Studenților din I.P.B. către dl. Iuga, apel pe care-l redăm mai jos.

A vorbit apoi domnul profesor dr. în științe chimice Ion Matei: „dl. Iuga este un simbol pentru România de astăzi. Consider că cineva dintre noi să preia ștafeta pentru a salva viața acestui om. Familia lui are nevoie de el. Noi toți avem nevoie de el. Îl rog din suflet să-mi permită să prelau eu această ștafetă. În condițiile în care începînd cu 17 decembrie mă aflu în greva foamei."

În continuare dl. Octavian Rădulescu a prezentat delegația Asociației Foștilor Deținuți Politici din România: Aurora Ile, președinta secției Cultură; Munteanu Ilie — presedinte al comisiei organizatorice și Mărută Gheorghe — membru al asociației.

Dl. Octavian Rădulescu a vorbit despre omul și fostul deținut politic, dl. Iuga, amintind experiența închisorii unde au învățat că în afară de suferință mai există o cale de mîntuire, și anume dragostea. Este sansa noastră de a răzbi.: prin dragoste și demnitate. Credem și noi și sperăm că „România dreaptă, creștină va învinge".

Liga Studenților a hotărît totuși, ca în ciuda declarațiilor făcute, să organizeze un miting miercuri 19 decembrie. Sindicatul Studentesc vine în sprijinul celui din TV și în special al domnului Iuga, dovedindu-se încă o dată singura forță morală, independentă de orice tendință politică și necompromisă din această țară.

După terminarea mitingului s-a putut viziona o casetă înregistrată în TV în ziua de 6 decembrie. Dar aceasta este într-adevăr o altă poveste...

APEL AL LIGII STUDENȚILOR DIN I.P.B.

Domnule Iuga,

Sîntem alături de dvs. în lupta neîmpăcată pe care ați declarat-o minciunii. Dvs. constituiți pentru toți un exemplu de demnitate și de altruism, deoarece v-ați sacrificat sănătatea și șase ani din viață pentru adevăr și democrație.

În 1963 apărătorii totalitarismului v-au inscenat un proces și acum se pregătesc să vă inscenezе altul, dar dacă vor face această greșeală vor demonstra că sînt uneltele aceluiași aparat represiv, pe care revoluția l-a lăsat intact.

Lupta în care sîntem angajați este de lungă durată și adversarii noștri sînt hotărîți și abili. Sîntem conștienți că noi îi putem înlătura acum cu un singur efort.

Vă rugăm să încetați greva foamei, pentru că vă iubim și dorim să continuăm lupta împreună.

Avem nevoie de dvs., domnule Iuga!

Vom fi puternici și adevărul va triumfa!

Puterea cuvîntului

(Urmare din pag. 1)

unei duble mistificări. Este ca și cînd am trece de la cosmarul kafkian la cel ionescian.

Dubla mistificare nu are cum să fie depășită decît prin revenirea la utilizarea cuvintelor în adevăratul lor înțeles. Dacă în urmă cu zece ani avea loc o majorare de prețuri („reașezare" a prețurilor) ea era percepută ca atare: „puterea" o prezenta ca o expresie a grijii partidului pentru creșterea nivelului de trai al maselor, iar maselor, adică fiecare dintre noi, în relația cu puterea accepta termenul propus. Înțelegînd clar că este vorba de o majorare. Acum, o acțiune identică este prezentată drept „liberalizare" a prețurilor, iar dubla mistificare constă în faptul că ceea ce s-a petrecut de fapt nu are cum să ducă, evident, la nici un fel de creștere a nivelului de trai (deși la calendele grecești ni se vorbește despre o astfel de eventualitate) și nu este nici pe departe liberalizare, care nu se poate manifesta, cu toate proprietățile sale decît într-o economie efectiv organizată pe baze liberale (economia de piață).

Minciuna vorbelor, minciuna limbajului prefabricat nu are cum să dispară de la sine. Pentru a curăța limba de noroiul și zgura care au ajuns să o îmbîcsească se impune voință, curaj, înțelepciune și bun simț. Se impune prezența activă a celor care, prin profesia lor, se adresează celor din jur — în primul rînd este vorba de profesori și de scriitori. În acest context îi numesc profesori pe toți cei care se adresează tineretului pentru a-l educa și pregăti profesional, de la educatoarea de grădiniță la profesorul universitar. Și îi numesc scriitori pe aceia care folosesc cuvîntul tipărit — de la jurnalistul de ocazie pînă la literatul consacrat. Această enumerare nu își propune a șterge pozițiile, metodele și atitudinile specifice, vrea însă să sublinieze că este de datoria fiecăruia dintre cei care prin activitatea lor au ocazia de a se adresa publicului, îndeosebi în contactul cu tinerii, să își dea seama că limba română se află la un pas de dezastru, iar dacă mergem în continuare așa ajungem să nu ne mai înțelegem unii cu alții.

Privind în jurul nostru, ascultînd cu mai multă sau mai puțină atenție sesizăm cît de primitiv, cît de inexact, cît de greoi și cît de timid ne exprimăm în propria noastră limbă. Nu este cazul să ne lamentăm, nici să ne mărginim a privi critic sau ironic o situație care este, de fapt, disperată. Această stare de incomunicare, urmare a pervertirii limbajului, este rezultatul clar al acțiunii conștiente a comunismului îndreptată către „făurirea omului nou", a omului incomunicabil, omul care — victimă sau călău în cadrul sistemului — să nu fie în stare de a se înțelege cu semenul său. Este expresia atomizării ființei sociale, a dislocării societății civile și a funcționării, în această condiție fundamentală, a puterii totalitare.

Revenirea la o stare normală a limbajului, a proprietății cuvintelor, a tonului firesc, a fluenței vii și a comunicării autentice este, fără exagerare, un imperativ. „LA ÎNCEPUT A FOST CUVÎNTUL".

MICA PUBLICITATE

Cumpăr depunere CEC auto 1982/1987, TV color românesc și mașină de spălat. Tel. 68 96 85.

Timișoara din nou pe baricade!

(Urmare din pag. 1)

ce se întîmplă în țară. În schimb s-a protestat vehement împotriva TVR pentru dezinformare, de același lucru fiind acuzat și Romprestil. De altfel reprezentantul său, Aurel Sică, a evitat îndelung să vină la microfon, oferind apoi explicații neclare. Unul dintre vorbitori a recunoscut obiectivitatea cu care postul local TV anunță evenimentele, ceea ce Bucureștiul nu face. Mai mult, reprezentantul revistei „Flacăra" a cerut conectarea TV-ului timișorean la canalul național, urmînd să devină al doilea post de televiziune din țară. Desigur unul independent și mai ales cinstit, cum a fost și pînă acum. La sfîrșitul conferinței de presă, manifestanții au plecat spre întreprinderea ELBA, de unde mulțimea s-a întors din nou în piață.

Aseară la orele 21,30 o portavoce, plecînd de la căminele studențești, a străbătut orașul: — Studenți, nu plecați acasă, căminele nu se vor închide pe perioada vacanței. Mîine la ora 11, vă invităm în fața la Cămînul 4 pentru a putea participa la mitingul din Piața Operei. Să fim alături de fratii noștri muncitorii. Mîine 20 decembrie sărbătorim un an de la ziua în care un oraș întreg a ieșit în stradă pentru a-și recîștiga dreptatea. Sperăm ca mîine să facem la fel! Greva continuă!

Ce s-a întîmplat de fapt? Stabilind inițial închiderea căminelor pentru 22 decembrie, seara, Ministerul Învățămîntului și-a trimis un reprezentant la Timișoara, vizită în urma căreia au apărut afișe anuntînd închiderea căminelor pe data de 20. Scopul e clar: împiedicarea studenților să participe la manifestații. S-a uitat însă că studenții nu pot și nu vor să rămînă dincolo de conștiința și sîngele timișorenilor. Ca de obicei în ultimele 12 luni domnii Iliescu și Roman gafează în serie.

Ta Timișoara greva continuă!

MOȚIUNE DE PROTEST

(Urmare din pag. 1)

convențional, îl lăudați ca eroic în lupta anticomunistă și cel din decembrie 1990, pe care, superficial, îl criticați ca fiind o eroare în lupta anticomunistă, deși dvs. susțineți într-una că luptați împotriva structurii comuniste ce dăinuie la toate nivelurile;

— ați uitat în discurs de aceleași incriminări aduse Senatului de fostul dictator, respectiv nereprezentativitatea numerică și calitativă a grupului protestatar, manipularea mulțimii de către cei asemenea unor state străine, apartenența interlopă a manifestanților;

— ați socotit că mulțimile ies în stradă și scandează pe portativul opoziției partinice sau spartinice sau a unor forțe occulte și nu în limbajul autentic al nemulțumirii față de poziția Guvernului și față de unele legi pe care dvs. le-ați votat;

— ați răspuns metaforelor din sloganele spontane ale mulțimii cu un noian de figuri de stil și cîteva livreți denotînd că nu vă puteți ridica la nivelul descifrării semnificațiilor și mesajului din vorba mulțimii și preferați conduita polemicii ieftine și partizane;

— ați dat curs oratoriei unor deputați și senatori care nu reprezintă oficial Timișul la o ședință închinată momentelor Timișoarei din decembrie 1989 și a celei din decembrie 1990, și ați supus interdicției de cuvînt pe puținii parlamentari de Timiș care au încercat să ia cuvîntul;

— ați uitat, fără nici un drept, distincția dintre un spirit venetic anterior al Timișoarei și unul malefic sau inconștient al Timișoarei de azi care ar încerca să ne rupă de țară, să devină regat sau parte dintr-o federație română, răfuindu-vă de fapt cu fantomele din închipuirea hiperraționalistă a unora dintre dvs., sau practicînd fățiș diversiunea între grupuri sau zone ale țării;

— ați dat un spectacol de dispreț față de opoziție pe care afirmativ o considerați necesară necerîndu-i expres și stăruitor să se manifeste, respectiv nedescifrînd semnificațiile tăcerii ei ostentative și dezolate la excesele retorice simpliste și nedemne ale majorității parlamentarilor;

— v-ați comportat în manieră totalitară susținînd în același timp că nu înțelegeți rostul înființării Forumului Antitotalitar în țară;

— ați pretins că ședința este destinată comemorării morților și răniților Timișoarei fără a da publicității numărul victimelor noastre și tăcerea puterii judecătorești, explicații privind identitatea ucigașilor și complicilor, precum și asupra stadiului procesului penal al celor ce au condus represiunea, aceasta în situația în care Timișoara înregistrează 111 morți, 415 răniți, dar nici un vinovat.

De ce vă mirați atunci că timișorenii cer obsesiv adevărul despre aceste crime și fac prezumții despre tăinuirea lor.

Cît despre mitingul din 16 decembrie țara trebuie să știe că nu acolo s-a comemorat ziua sfîntă de 17 decembrie 1989 și că a fost o întîlnire a celor mai diverse opoziții politice, în spiritul democratic al orașului nostru. Dacă exercițiul democrației adevărate cere să-i asculte pe toți, Timișoara i-a ascultat fără ca părerea unuia sau altuia să fie părerea întregului oraș cum, de altfel, nici nu ar fi posibil.

Credem că am făcut proba vicilor de logică și, din păcate, și de etică parlamentară a conduitei dvs. din ședința amintită, prin care n-ați jignit numai niște eroi, ci întreaga populație a orașului martir Timișoara.

Desigur culpa dvs. fiind de gravitate majoră, datorați scuze pe măsura Timișoarei ultragiate în văzul lumii, dar ne îndoim că o veți face. Desigur noi nu vă putem sancționa legal, ci doar moral. Atragem atenția alegătorilor dvs. care sînt singurii ce-i pot recuza pe vinovați

DE CE AI UITAT, ȚARĂ, CĂ PE TRUPUL MARTIRILOR TIMISOAREI TE-AI ÎNĂLTAT PENTRU ATÎ VEDEA ADEVĂRATUL TĂU CHIP?

Despre situația politică actuală

(Urmare din pag. 1)

tide au fost informate despre rezultatul discuțiilor pe care le-a avut cu președintele statului, cu dl. Roman, și cu președinții celor două camere legiuitoare. Concomitent cu aceste discuții Alianța Civică a primit o invitație pentru dialog cu președinția. S-a stabilit că după dialogul întreținut de formațiunile ce nu intră în competiția electorală, să aibă loc o ședință comună cu partidele semnatare ale Convenției, pentru a hotărî de comun acord răspunsul ce va trebui dat actualei puteri politice.

În ce privește partidul nostru, am anunțat că datorită greșelilor mari pe care actualul guvern le-a făcut în perioada ultimului an și datorită neputinței acestui guvern de a face față situației economice grave în care se află țara, este de dorit o încercare de alternativă, care să facă față impasului prin care trece România. Impasul acesta nu poate fi depășit decît de un guvern stabil și credibil. Acesta este motivul pentru care se recurge acum la dialog. În ce privește, *noi nu considerăm posibilă o colaborare cu reprezentanții Frontului Salvării Naționale și nici nu considerăm că poate funcționa în condiții normale un guvern cu actualul Parlament*, contestat de noi. Nu ne opunem la nici o soluție tranzitorie pentru ieșirea din impas. Credem că cea mai potrivită formulă ar fi constituirea unui guvern de tehnicieni, cu asigurarea concretă a neutralității ministerelor de Interne și Justiție, acest guvern avînd unica menire de a gira afacerile curente și de a pregăti alegeri cinstite, deosebite de cele pe care le-am experimentat la 20 mai. Mă îndoiesc de posibilitatea reală de colaborare cu actualul Parlament al vreunui guvern, chiar dacă ar avea un program foarte bine pus la punct.

S.M.: *Apropo de Parlament. Credeți că în condițiile date prezența reprezentanților noștri în Cameră are o utilitate sau ar fi preferabil să ne retragem, cel puțin în semn de solidaritate cu protestul ferm al studenților, al orașului Timișoara, al multor sindicate?*

CORNELIU COPOSU: Noi sîntem necondiționat alături de studenții greviști. Împărtășim revendicările lor și le susținem. Toate formațiunile de opoziție ar trebui să susțină în mod solidar greva studenților. Sper ca așa se va întîmpla.

În ce privește retragerea din Parlament, aceasta ar trebui făcută în înțelegere cu celelalți reprezentanți ai opoziției. Pentru ei oricum, opoziția parlamentară nu poate afecta cu nimic măsurile legislative propuse de guvern, fiind într-o infimă minoritate. Prezența parlamentarilor noștri nu face decît să dea un gir [illegible] tate Parlamentului. Eu am propus în luna mai ca partidele de opoziție să se abțină de la intrarea în Parlament. Probabil că retragerea din Parlament a opoziției se va realiza.

S. M.: *Credeți că ar exista totuși sansa ca în termen de cîteva luni actualul guvern și Parlament să reușească o ameliorare a situației economice și o atenuare a tensiunilor sociale?*

CORNELIU COPOSU: Sînt două aspecte diferite. În ce privește criza economică nu văd posibilitatea soluționării ei de actualul guvern. Aceasta ar presupune căutarea unor investiții străine masive, care este însă condiționată de prezența unui guvern credibil și stabil. Investițiile minore de pînă acum sînt total nesemnificative față de necesitățile naționale. Nu contest capacitatea profesională a celor care au fost desemnați pentru a gira diferitele ministere. Probabil că sînt oameni pricepuți, dar nu au condițiile pentru a realiza ieșirea din impas.

Un alt aspect este legat de nemulțumirile oamenilor privind aprovizionarea detestabilă precum și de perspectivele sumbre ale iernii. De fapt, *hemeragia de intelectuali de la noi este explicată tocmai de lipsa perspectivelor*. Este o problemă la care guvernanții ar trebui să reflecteze mai serios dacă sînt interesați de viitorul României. Nu este admisibil ca viitorul unei țări să depindă doar de interesele pragmatice de moment. Nu cred că există motive de optimism pentru viitorul apropiat. S-ar putea totuși ca în zilele următoare să se producă schimbări prin stabilirea unui acord cu actuala putere politică, prin revizuirea poziției acesteia. Așteptăm rezultatul dialogului dintre Alianța Civică și puterea. Cred că soluțiile acceptabile acum, ar fi un guvern format de opoziție sau un guvern neutru de tehnicieni — cu dizolvarea Parlamentului — care să pregătească într-un timp scurt noi alegeri.

S. M

REPERE ALE PROGRAMULUI P.N.Ţ.-C.D. PRIVIND DEZVOLTAREA INFORMATICII ÎN ROMÂNIA

Situaţia actuală

oltarea oricărei societăţi moderne presupune infor-
rea tuturor activităţilor economice, sociale şi pro-
.
rită lipsei de colaborare tehnico-economică interna-
, informatica românească a rămas într-un stadiu de
inapoiere, atît în ceea ce priveşte construcţia de cal-
re cît şi utilizarea lor. Reducerea importurilor cît şi
zul asupra tehnologiilor avansate au condus la :
nologii învechite (la nivelul anilor 1975) şi echipa-
uzate fizic şi moral ;
vel tehnic de concepţie şi proiectare depăşit în ciuda
pregătiri teoretic-tehnic a unor specialişti din colec-
de cercetare, proiectare, fabricaţie şi service ;
abilitatea redusă a echipamentelor fabricate în ţară :
medii de calcul, mini şi microcalculatoare şi termi-

isteme de operare depăşite (corespunzător nivelului
mentelor fabricate), incomplete pentru minisisteme şi
calculatoare şi aduse din străinătate în mod aleator ;
achete de programe de aplicaţii dezvoltate corespun-
celor menţionate mai sus, ceea ce a dus la facilităţi
atice şi proceduri de lucru de asemenea învechite,
sport fizic de documente de intrare şi ieşire, cu cos-
dicate de exploatare, de service şi ale materialelor
mabile ;
compatibilitatea hard şi soft a tehnicii de calcul
ute în ţară cu standardele internaţionale uzuale.
ntreprinderi, acceptarea şi dezvoltarea informaticii pro-
scepticism şi adversitate întrucît experienţa ultimilor
arată că :
nformatica nu a adus optimizări ;
ehnica de calcul existentă prezintă costuri mari de
are şi nesiguranţă funcţională ;
roblematica de conducere, deosebit de grea (lipsă de
ionare, dotare, desfacere, calificare, forţă de muncă)
dară şi nu necesită optimizări sofisticate informatice ;
manopera funcţionărească pe care uneori o înlocuieşte
atica este ieftină.
concepţia partidului nostru se prevede dezvoltarea in-
ţei în două etape :
etapă de dezvoltare pe termen scurt corespunzătoare actualei tranziţii la economia de piaţă ;
— o a doua etapă de dezvoltare pe termen lung în care informatica să ajungă la nivelul integrării noastre în Europa.

Programul pe termen scurt al dezvoltării informaticii

Pînă la realizarea economiei de piaţă, cînd informatica va deveni o necesitate obiectivă, este indicată menţinerea şi dezvoltarea ei în următoarele domenii :

1. Sistemul financiar şi fiscal : ministere, direcţii judeţene, agenţi locali, sub forma unei reţele informatice financiare.
2. Sistemul bancar şi CEC tot sub forma unei reţele informatice permiţînd un mod de lucru modern şi eficient privitor la operaţiunile bancare.
3. Turism : rezervare, informaţii, gestiune.
4. Administraţia de stat : gestiune, urmărire acţiuni gospodăreşti comunale sau urbane, evidenţa populaţiei, evidenţe poliţieneşti, sinteze în ministere.
5. Statistică : economică, socială, alte situaţii statistice.
6. Asistenţă socială : medicală, şomaj etc.
7. Învăţămînt : cel puţin de la nivelul mediu în sus.
8. Cercetare-proiectare : extinderea pe măsura posibilităţilor a cercetării-proiectării asistate de calculator.
9. Transporturi şi telecomunicaţii : conducere şi urmărire.
10. Energetica : urmărire, dispecerizare, conducere automată.
11. Apărarea naţională : conducere operativă, tehnică de luptă, administraţie.
12. Sectorul public : Se propune realizarea unei reţele informatice publice (de exemplu în reţeaua oficiilor poştale şi la sedii de firme sau domicilii) la care să aibă acces, pe bază de abonament, orice persoană fizică sau firmă comercială, inclusiv gospodăriile ţărăneşti, introducînd toate datele de interes personal sau/şi comercial (identificare, profil, disponibilităţi, oferte, cereri etc.) într-o bază de date a cărei consultare-interogare va înlesni legăturile de afaceri, dinamizînd economia românească. O astfel de reţea va permite şi realizarea altor acţiuni cum ar fi sondaje de opinie şi chiar consultări electorale.

Reţelele de calculatoare de la punctele 1, 2 şi 12, legate de sisteme de calcul puternice din dotarea unui institut economic naţional, vor permite urmărirea permanentă a situaţiei economiei naţionale şi deci verificarea şi optimizarea programelor economice puse în aplicare. Pe de altă parte, în acelaşi institut se va modela economia naţională creîndu-se posibilitatea elaborării de prognoze sau de noi programe economice.

Este necesară o politică de stat de sprijinire a introducerii şi modernizării informaticii în întreprinderi, societăţi comerciale şi regii autonome prin :

a. acordări de reduceri de taxe şi dobînzi la credite pentru cei ce utilizează informatica ;
b. înfiinţării de centre postuniversitare de perfecţionare a cadrelor de conducere şi tehnice privind utilizarea informaticii în orice domeniu ;
c. încadrării producătorilor de tehnică de calcul (fabrici, institui) în colaborări internaţionale care să ducă la producţii de masă specializate şi eficiente, de înaltă tehnicitate, cu aprovizionare şi desfacere asigurate în cadrul acestor colaborări ;
d. încadrării producătorilor de soft în colaborări internaţionale pentru elaborarea/implementarea de sisteme de operare şi pachete de programe aplicative, atît pe piaţa internă cît şi pe piaţa externă ;
e. elaborării unei legislaţii moderne aliniate cerinţelor internaţionale privind protejarea drepturilor de autor pentru programe.

Programul pe termen lung al dezvoltării informaticii

Odată depăşită perioada de tranziţie, se va produce şi în România, asemenea ţărilor dezvoltate, informatizarea societăţii în toate sectoarele vieţii.

Toate instituţiile, întreprinderile, institutele, fundaţiile, etc., vor trece evidenţele, gestiunea, conducerea operativă, relaţiile economice, activităţile profesionale pe mijloace informatice. În aceste condiţii noi, informatica se va dezvolta şi în :

— birotică la toate nivelurile, de la întreprinderi mici, pînă la nivelul instituţiilor centrale ;
— sistemul de plăţi între instituţii, întreprinderi, particulari ;
— ştiinţă, învăţămînt, cercetare, proiectare, medicină şi altele sub forma unor bănci de date de profil ;
— cercetare-proiectare asistată de calculator, generalizată ;
— industrie, în afară de gestiune, sub forma informaticii de proces şi robotizării ;
— alte domenii : meteorologie, hidrologie.

Concluzii

În viitorul apropiat informatica va trece printr-o perioadă grea. Pentru ca forţa de muncă specializată în acest domeniu să nu plece peste hotare, informatica trebuie sprijinită prin politica guvernamentală, urmînd a fi dezvoltată în sectoarele propuse în programul pe termen scurt (cap. 2) care rămîn dependente de stat.

Conducerea optimală a acestor sectoare, printr-o folosire corectă şi competentă a informaticii, va face mai uşoară şi mai scurtă perioada de tranziţie economică pe care o avem de parcurs.

Informatica pentru România reprezintă un sector care are mari şanse naturale de dezvoltare, avînd în vedere talentul, inteligenţa şi aptitudinile pentru acest domeniu al inginerilor, economiştilor şi matematicienilor noştri ca şi disponibilitatea celor care lucrează în alte domenii de activitate.

Dezvoltarea corespunzătoare a informaticii este un mijloc eficient pentru : analize socio-economice în vederea obţinerii unor sinteze pertinente cu ajutorul cărora factorii decizionali pot lua hotărîri optime, aflarea rapidă a informaţiilor utile, realizarea unor progrese importante în domeniile de activitate tehnică şi ştiinţifică, înlocuirea muncii grele umane (prin robotizare) etc. În condiţiile reperelor menţionale ale programului P.N.Ţ.-C.D., informatica îşi va aduce contribuţia specifică la conectarea României în circuitul universal al valorilor spirituale şi materiale.

•

Acest proiect, supus dezbaterilor publice, a fost elaborat de un colectiv de specialişti, din cadrul departamentelor de resort.

Televiziunea şi manipularea sindicatelor

ul sfîrşit de săptămînă a
n pe ecranele televizoa-
să explodeze o bombă şi
şoc a afectat 1 500 000 de
i.
e cea mai puternică or-
ţie sindicală a fost pe
i de a fi pulverizată de
repetată de cîteva ori pe
ile de radio şi televi-
ia publică, sindicaliştii,
informaţi că alături de sase
de opoziţie, Cartelul
a semnat o convenţie cu
r declarat politic.
e este de fapt realitatea ?
ile politice de opoziţie
ărît să pornească la ac-
n mod democratic. Adică,
e de a-şi preciza poziţia
gră să exprime aspiraţiile
ntele unei cît mai mari
a populaţiei au considerat
bine au făcut — că trebuie
multe acele organizaţii
grupează un număr foarte
de oameni, având interese
de profesiune şi nivel de
Aceste organizaţii nu sînt
decît sindicatele.
prezenţa unei mari cen-
sindicale, cum este aCrte-
, era necesară şi ea de-
rează că spre deosebire
guvernul — emanaţie a parti-
F.S.N. — căruia i-a fost
i, două multe luni de
constituirea unei comisii
lative guvern-sindicate,
ile de opoziţie, chiar înai-
e a se constitui într-o
e coerentă, au considerat
datorie, izvorîtă din prac-
principiilor democratice,
eană un dialog, o consul-
sindicatele.
i din acest punct de ve-
lucrurile sînt clare. Opo-
acţionează democratic, do-
dialog cu sindicatele, gu-
F.S.N. nu doreşte şi nu
acest dialog, l-a amîn-
la minimalizat cît a pu-
De aceea toate platformele
endicari greviste, inclu-
a Sindicatului Soferilor
unţat tratamentul inco-
care guvernul l-a apli-
ndicatelor. Toţi liderii sin-
au reproşat şi reproşează
tinuare acest lucru puterii
tive.
care a fost în aceste con-
acţia liderilor sindicate-
n teritoriu afiliaţi federa-
Cartelului Alfa la difuza-
unicatului privitor la
ţia partidelor ? Aceiaşi
care cu numai o zi înainte
smiteseau ştiri au votat
tărîre, care, prin revendi-
formulate, reprezenta un
e neîncredere acordat gu-
lui Petre Roman. Guver-
care prin politica sa eco-
, prin măsurile economi-
e impotriva salariaţilor,
odul în care a înţeles să
arte un dialog cu repre-
ţii sindicatelor, stîrnise
nest unanim şi justificat.
a să se materializeze
o grevă de avertisment.
i să cunoască detalii sau
une completă a faptelor,
e considerare doar ver-
radioului şi a televiziu-
instituţii ale căror probi-
profesionalism o deza-
deja solidarizîndu-se
unea Sindicatului Liber
TVR. — liderii sindicali
mbardat literalmente cu
şi telexuri conducerea
ţii, aducîndu-i cele mai
e acuzaţii. Şi aceasta în
e hotărîrea Conferinţei
ale — despre care amin-
puţin mai înainte — as-
două zile să fie trans-
e posturile de radio şi
une, aşteptare care nu a
nici proteste la adresa
muniste, nici acuzaţii din
sindicatelor din teritoriu,
e că erau încălcate în
azant, de către un mij-
e media oficial, libertă-
ale şi dreptul la in-
Deşi era vorba de cen-
toată regula. Fapt care
ă ne întrebăm : de ce
oameni nu judecă cu
aceeaşi măsură, mai ales atunci cînd este vorba de interesele celor ce-i reprezintă ? Cum (se) vor justifica în faţa proprilor sindicalişti (pentru) faptul de a fi condamnat o acţiune care, nici măcar nu a avut loc — aceea de aderare la o convenţie a partidelor de opoziţie — cînd vor fi nevoiţi să comunice, aceloraşi oameni, membri de sindicat, că tratativele cu guvernul au eşuat sau că nici măcar nu au fost începute, deoarece primul ministru nu înţelege să dea înapoi de la programul său de „reforme" ?

Sînt întrebări elementare pe care le sugerăm liderilor sindicatelor din teritoriu şi chiar simplilor sindicalişti, simplilor cetăţeni.

Întrebări la care dacă vor încerca să răspundă, că partidele de opoziţie vor să vîndă ţara, că liderii lor n-au mîncat salami cu soia, deşi ştim cu toţii că alţii n-au mîncat şi că deşi primul ministru Petre Roman a mărit preţurile cu 300%, proprile neveste nu vor Kent şi nici valută ci... cu totul altceva, înseamnă — şi trebuie să le aducem la cunoştinţă cu părere de rău — că pur şi simplu nu-şi cunosc interesele. Şi ceea ce este cu mult mai grav, nici pe cele ale copiilor şi nepoţilor.

SERBAN POPA

Şlagărul preferat al Puterii : „NOI DE-AICEA NU PLECĂM !"

S-a repetat pînă la saturaţie în acest an că sîntem conduşi de comunişti disimulaţi. Şi un elementar bilanţ în varii domenii de activitate, la un an de la punctul acela, înalt, în care speranţele noastre atingeau incandescenţa, e revelator ; minciuna, dezinformarea, violenţa, ura, foametea, şovinismul, lipsa de demnitate etc. Acesta este bilanţul unui an. Iar metodele de conducere ale comunismului entropizant sînt aceleaşi : sîntem egali în mizerie, egali în lipsa de demnitate. În ochii puterii sîntem egali : o turmă de hrănit căreia i se serveşte spre divertisment placa şovinismului sau a minciunii cotidiene ; sau a violenţei. O turmă în care se mentine cu acribie „complexul reptilic".

Ce mai aşteptăm de la guvernanţii noştri ? Adevărul, nu, pentru că le-ar fi fatal. Bunăstare, nu, pentru că sînt incapabili să ne-o ofere. Demnitate, nu, pentru că nu şi-o pot oferi lor înşişi. Demisia ? Nu, pentru că aceasta ar presupune un minim de onestitate şi altruism.

Puterea joacă în zilele aniversare ale Revoluţiei cartea sentimentalismului de două parale. Plînge cu ochiul sting în timp ce cu dreptul ne fixează ameninţător. Ne aminteşte că a participat la Revoluţie. Că aceasta e prima ei legitimitate. Latră caţavencian : „Mă gîndesc la ţărişoara mea... la viitorul ei...". Şi mai ales la trecut, spunem noi. La trecutul apropiat pe care îl continuă cu obstinaţie. Cîntă suav „Noi de-aicea nu plecăm". Petre Roman declară franc „Eu nu mă clintesc din loc". Vedem şi noi. Şi „nu de asta am făcut Revoluţia, ca să plec". E o neînţelegere, domnule Roman, nu vi s-a cerut să demisionaţi decît pentru incompetenţă. Participarea la Revoluţie e din altă poveste, şi, în orice caz, asta nu se incununează cu un post de prim-ministru. Se incununează cu tăcere şi ploşenie. Căci cei care au „făcut" într-adevăr Revoluţia, n-au făcut-o pentru dvs., fiţi sigur. Iliescu, mai sigur, pe el, a trecut direct la ameninţări : „N-avem alteia decît să ieşim la luptă deschisă. N-avem de gînd să cedăm". Stranie declaraţie făcută la un an de la Revoluţie de un preşedinte investit cu puteri pe o perioadă limitată. Stranie declaraţie de război împotriva propriului popor a unui preşedinte „ales" cu 85 la sută din voturi.

Şlagărul puterii „Noi de-aicea nu plecăm" sună a litanie.

DORA MEZDREA

Adevăratele feţe ale lui DORU VIOREL URSU şi ale şefilor săi

Ca şi în Uniunea Sovietică sau celelalte ţări aşa zise „socialiste" şi la noi în ţară psihiatria politică a fost utilizată pe scară mare de regimul comunist împotriva celor care au avut curajul să îl critice. Existau pe întinsul ţării zeci de spitale psihiatrice care au fost utilizate ca închisori „de reeducare" a celor care erau împotriva regimului comunist. Iar tratamentul care le era aplicat avea ca scop distrugerea personalităţii acestor oameni şi a avut ca efect, în foarte multe cazuri, amputarea integrităţii lor psihice. **Din tot ceea ce se cunoaşte pînă acum şi nu se cunoaşte decît o parte extrem de mică a adevărului, psihiatria politică a fost cea mai sălbatică şi traumatizantă armă a regimului comunist, utilizată împotriva celor care i s-au opus.** Unul dintre aceste spitale este cel de la Poiana Mare din judeţul Dolj, unde dl. ing. Mircea Biolan, preşedintele Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici, Filiala Dolj, a făcut, pe cont propriu, încă din martie — aprilie anul acesta, o anchetă care s-a desfăşurat în condiţiile dificile determinate de lipsa de cooperare a cadrelor medicale, care aveau conştiinţa vinovăţiei lor şi de lipsa determinată de aceleaşi motive a unor evidenţe ţinute în mod organizat. Avem totuşi în faţă o listă de 24 de persoane cu diferite diagnostice (paranoia, paranoia de involuţie, prihoză de involuţie în simptomat polimorf etc.) **care însă au fost toate judecate şi condamnate penal pentru denigrarea regimului social, tulburarea liniştii publice şi în special pentru PROPAGANDĂ ÎMPOTRIVA ORÎNDUIRII SOCIALE.** Era oare normal ca persoanele considerate bolnave, de autorităţile comuniste, să fie judecate penal şi încă de tribunale militare ?

Şi mai avem în faţă „SENTINŢA TRIBUNALULUI MILITAR BUCUREŞTI nr. 426 pronunţată în şedinţa publică" din 15 iunie 1987, prin care un om era judecat (şi condamnat la detenţie psihiatrică pentru **„propaganda împotrivă orînduirii socialiste din ţara noastră, prevăzută de art. 166 alin. 2 C.p. (cod penal, nota noastră), reţinîndu-se că în anii 1985—1987 sus-numitul a redactat şi confecţionat un număr mare de inscrisuri cu caracter duşmănos la adresa orînduirii socialiste, pe care le-a răspîndit în unele cartiere din Bucureşti, ultima dată în ziua de 17.05.1987, cînd a fost prins în flagrant de forţa publică şi reţinut pentru aceasta".**

Tribunalul militar care a judecat cazul şi a dat sentinţa era compus din :

Preşedinte, căpitan de justiţie, **URSU VIOREL DORU**

Asesori populari, căpitan Popescu Herescu Octavian şi lt. major Tencov Gheorghiţă

Procuror militar, colonel de justiţie Ştefănescu Mihai

Grefier Ciochină Nicolae

Subliniem faptul că această sentinţă nu reprezintă un caz singular, că dl. ing. Mircea Biolan **a văzut un număr mare de sentinţe similare date de DORU VIOREL URSU.** Dar la vremea respectivă nu ştia că DORU VIOREL URSU era preşedintele completului de judecată care îl „judeca" pe NICUŞOR CEAUŞESCU şi nici nu putea bănui că după evenimentele sîngeroase din 13—15 iunie a.c. DORU VIOREL URSU va fi numit de ION ILIESCU şi PETRE ROMAN, cu aprobarea parlamentului „legitim" ales, ministru de interne în locul generalului CHIŢAC, considerat de timişoreni drept unul din principalii responsabili pentru asasinatele comise la Timişoara în decembrie 1989.

Iată care sînt alternativele pentru componenţa guvernului ale lui ION ILIESCU şi PETRE ROMAN.

Şi iată cine comandă scutierii trimişi să reprime sîngeros manifestaţiile de protest antiguvernamentale.

Sîntem convinşi că agenţiile internaţionale de presă vor face cunoscute aceste adevăruri opiniei publice internaţionale, care trebuie să ştie ce se petrece în România în spatele valului de minciuni ale autorităţilor.

ŞERBAN SĂNDULESCU

COMUNICAT

Organizaţia judeţului Rm. Sărat a P.N.Ţ.-C.D., luînd act de protestele şi nemulţumirile exprimate atît verbal, cît şi în presa locală de către cetăţeni ai oraşului Rm. Sărat şi ai comunelor învecinate, faţă de fosta şi actuala nomenclatură locală şi aserviţii săi, care s-au menţinut necîntiţi în poziţii cheie, declară vehement, următoarele:

1) Nomenclatura locală a reprezentat şi reprezintă, în continuare, alte interese decît ale cetăţenilor.

2) Puterea actuală (parlament, guvern şi preşedinte) se sprijină şi tolerează această nomenclatură.

3) Vînzarea avuţiei naţionale după actuala legislaţie, va concentra capitalul în mîinile nomenclaturiştilor şi bisnaţarilor, care vor deveni viitorii dumneavoastră patroni.

4) Toate acestea reprezintă o sfidare flagrantă a ideaturilor Revoluţiei populare din decembrie 1989.

5) De aceea, noi susţinem improprietărirea gratuită a tuturor celor care au muncit şi muncesc cinstit.

6) CEREM ŞI CERETI DEMISIA PUTERII ACTUALE (PARLAMENT, GUVERN, PREŞEDINTE). SINGURA SOLUŢIE DE ÎNLĂTURARE PENTRU TOTDEAUNA A NOMENCLATURII LOCALE.

ORGANIZAŢIA JUDEŢEANĂ RM. SĂRAT A P.N.Ţ.-C.D.

Membrii sectorului 4 P.N.Ţ.-C.D. sînt rugaţi să se prezinte la sediul sectorului din strada 11 Iunie, nr. 37, în vederea reactualizării datelor personale, începînd cu data de 24 XII 1990 pînă la data de 5 I 1991.

Adevărul despre Budapesta

Ziarul „Azi" a făcut loc în coloanele sale unor calomnii răuvoitoare la adresa d-lui Corneliu Coposu. Pentru a risipi aceste calomnii, însuşite şi de alţii, şi cum publicaţia vinovată refuză dreptul la replică, am publicat în nr. 264 precizarea d-lui dr. Ioan Pompei Groza, unul din membrii delegaţiei P.N.Ţ.-C.D. la Budapesta, care a fost întîi adresată ziarului care avea obligaţia să o reproducă.

În continuare am solicitat o scurtă declaraţie în această privinţă d-lui prof. Adrian Marino, un alt membru al delegaţiei ce s-a deplasat la întîlnirea cu reprezentanţii Forumului Democratic Maghiar de la Budapesta ; pe care o redăm mai jos :

„Am făcut parte din delegaţia P.N.Ţ.-C.D. care a vizitat recent Budapesta (la invitaţia partidului de guvernămînt, Forumul Democratic Maghiar), condusă de dl. Corneliu Coposu, preşedintele P.N.Ţ.-C.D. Am fost tot timpul împreună, la toate întîlnirile şi conferinţa de presă şi pot să declar — cu toată onestitatea şi răspunderea — că niciodată şi în nici o împrejurare, dl. Corneliu Coposu n-a făcut nimănui, nici în public, nici în particular, declaraţii ostile Vetrei Româneşti. Nu s-a discutat niciodată despre această problemă, după cum nu s-a discutat niciodată, în public, în toate întrevederile cu factorii maghiari de răspundere, nici măcar situaţia Transilvaniei şi a relaţiilor interetnice din această parte a ţării. Singura declaraţie pe care dl. Corneliu Coposu a făcut-o în această privinţă a fost, citez aproape textual „Sîntem împotriva extremismului şi extremiştilor din orice parte ar fi ei". Atît şi nimic mai mult. Dar a fost o precizare în cadrul unei expuneri generale de principii şi nimic mai mult.

Problema Basarabiei, dimpotrivă, a stat în atenţia maghiară cu mult mai mare insistenţă decît cea a Transilvaniei. Cauza ? Vizita P.N.Ţ.-C.D. a coincis cu criza din republica Moldova, ameninţată cu dezmembrarea celor două „republici", găgăuză şi transnistreană şi T.V. Maghiară (ca şi cea occidentală care se poate recepţiona în Ungaria) dădea o mare atenţie acestei probleme. Eu însumi am fost întrebat la conferinţa finală de presă dacă sîntem pentru „integritatea Moldovei în interiorul sau în afara frontierelor actuale ale U.R.S.S.". Şi am răspuns că, întrucît guvernul de la Chişinău n-a pus problema despărţirii de U.R.S.S. noi nu putem adopta altă poziţie.

Mai pot să precizez că problema relaţiilor româno-maghiare în general n-a format în nici o împrejurare obiectul unei dezbateri, vizita a avut un caracter de prietenie şi de cunoaştere reciprocă în cadrul unei prime luări de contact".

ADRIAN MARINO

Ce fac constructorii ?!

Aminteam într-un număr trecut al ziarului nostru de situaţia dramatică în care se află cartierele de locuinţe. La acea vreme, primar era domnul Ştefan Ciurel. După cîte ştim domnia sa a încercat să reglementeze cîte ceva. Şi nu a reuşit ! Între timp şi întreprinderile de construcţii au început să dispară. Începînd I-a făcut Centrala Antrepriză Generală Construcţii Montaj Bucureşti, asta cu „aprobarea" actualului primar, domnul Viorel Oproiu. Dar dacă nu avem constructori, cum vom putea remedia anumite lucrări ce ar putea fi efectuate şi iarna ? Şi aici am enumera : lucrări de terasament, lucrări de acoperire cu bitum, lucrări de interior acolo unde este cazul (şi, slavă Domnului, sînt foarte multe cazuri).

Constructorii s-au opus programului guvernului ! Ce folos ? Ei vor sta acasă în această iarnă cu jumătate de salariu, iar ansamblurile de locuinţe neprecate se vor degrada din toate punctele de vedere. La finisaje interioare se poate lucra şi iarna, aşa cum s-a făcut an de an şi lucrurile au mers destul de bine. „Bine" în sensul că s-a construit.

Discutînd cu un mare specialist în domeniu, directorul Întreprinderii de Construcţii Prefabricate Bucureşti, domnul George Moşinoiu, acesta ne spune : „De la înfiinţarea I.C.P.B.-ului am realizat circa 200 000 apartamente. Asta înseamnă cam jumătate din fondul de locuinţe al capitalei.

Noi nu ne vom lăsa călcaţi în picioare ! Avem posibilitatea să dăm de lucru muncitorilor noştri sub orice sistem de guvernare. Noi nu facem politică, dorim numai să construim, să putem să ne luăm salariile. Deşi întîmpinăm greutăţi din ce în ce mai mari în ultimul timp în aprovizionare, sperăm că ne vom descurca. Muncitorii acestei întreprinderi nu sînt de acord să rămînă acasă. „De ce să stăm acasă dacă avem tot ce ne trebuie ca să facem treabă ?" Discutăm şi cu contabilul şef al I.C.P.B.-ului, domnul Traian Ghiţă. Domnia sa ne spune : „Din moment ce avem putere, nu înţelegem de ce să nu o folosim, doar o facem pentru populaţie. Nu sîntem de acord cu această pauză în producţie. Am lucrat şi în alte terni, noi nu ne-am dat muncitorii afară".

Şeful personalului, domnul Nicolae Petrescu, ne declară : „Dacă muncitorii constructori vor fi îndepărtaţi de la ocupaţiile lor zilnice şi logic ca elementul infracţional să prolifereze. Şi noi nu avem acest interes. Muncitorii constructori trebuie să rămînă pe locurile lor din moment ce au ce face, chiar şi iarna".

Parcurgînd cartierele bucureştene, văzînd situaţia dramatică în care se află atîtea şi atîtea ansambluri, care pur şi simplu „zac" sub ochiul indiferent al primăriei, întrebăm :

— Ce răspuns poate da primăria vizavi de terminarea actualelor ansambluri de locuinţe în construcţie în care, în acest an 1990, la multe dintre ele nu s-a mişcat nici măcar o uşă ?

— La cît se ridică numărul de apartamente neterminate şi cine le va preluă ?

— Cine poate interveni pentru remedierea actualei stări de degradare a străzilor ? În curînd anumite artere vor fi de necirculat.

— Cum stăm cu actualul plan de realizare a numărului de apartamente ? Din informaţiile noastre, reiese că s-au realizat pînă acum doar 7 000 de apartamente (din care numai I.C.P.B.-ul a efectuat jumătate).

— Ce se întîmplă cu celelalte antreprize ?

Propunem o întîlnire televizată între reprezentanţii antreprizelor construcţii montaj şi actualul primar, domnul Viorel Oproiu, pentru lămurirea actualei situaţii, deoarece credem că muncitorii constructori, cadrele de specialitate nu trebuie să devină viitori bisnaţari sau delincvenţi în această iarnă.

PAUL SILAEV

ENGLEZA PENTRU ROMANI

SPEAK ENGLISH 7

ANUL I NR. 7/1990

ENGLISH FOR ROMANIANS

Decupaţi, completaţi şi trimiteţi cuponul de abonare pe adresa :
EDITURA CORESI, CP 1-477 BUCUREŞTI 70700

CUPON DE ABONARE

CĂTRE: EDITURA CORESI, CP 1-477
BUCUREŞTI 70700

Vă rog să mă consideraţi abonat la SPEAK ENGLISH - ENGLEZA PENTRU ROMÂNI. Menţionez că am trimis prin mandat poştal nr._____ din _____, pe adresa: EDITURA CORESI, Cont nr. 40 72 1 02 1 deschis la BNR Sucursala Slobozia, 8400 Slobozia, Jud. Ialomiţa, suma de (bifez ce corespunde; sumele includ cheltuielile de expediere, cca. 6 lei pe exemplar):

☐ 1026 lei pentru 36 numere (reducere 25%)
☐ 810 lei pentru 27 numere (reducere 20%)
☐ 567 lei pentru 18 numere (reducere 15%)
☐ 295 lei pentru 9 numere (reducere 10,74%)

Doresc să primesc SPEAK ENGLISH recomandat pe adresa : _____

Telefon:_____ Data:_____ Semnătura:

PROTEST

Noi, membrii P.N.Ţ.-C.D. sector 4 şi 6, semnatari ai prezentei, protestăm împotriva acţiunii sistematice de dezinformare a opiniei publice româneşti de către actualul monopol al Radio-Televiziunii Române, a cărei conducere încalcă în acelaşi timp drepturile propriilor salariaţi.

Sprijinim acţiunea d-lui Dumitru Iuga, preşedintele sindicatului liber al lucrătorilor din TVR, care a intrat în greva foamei pentru apărarea drepturilor salariaţilor, apărarea drepturilor opiniei publice la informarea corectă, cerînd în acelaşi timp demiterea din funcţii a preşedintelui, dl. Răzvan Teodorescu şi a directorului general, dl. Emanuel Valeriu, pentru repetatele încălcări ale drepturilor angajaţilor şi ale opiniei publice.

Ne alăturăm cu fermitate cererii d-lui Dumitru Iuga.

COMITETUL SECTORULUI 4 şi 6

Revoluția Română

Ne așteptam să tragă fără milă în noi

În noiembrie 1989 s-a auzit la București un bubuit văratic. Și în noiembrie 1990 a trăznit în Capitală. Cîudățenii de-ale toamnei. Anul trecut, trăznetului i-a urmat congresul pecereului. Sincer fiind nu mă așteptam ca „înaltul forum" să-l detroneze pe Ceaușescu. Și nu m-am înșelat. Totuși știam cu toții că va cădea, fără să bănuim în ce mod. Mai degrabă violent, după cum i-a fost și ascensiunea. Acum, punînd cap la cap felurite situații cunoscute anterior, aș putea face destule conexiuni. Atunci, nu. Pe la mijlocul lui decembrie, dacă nu mă înșel chiar pe 15, aflu de la Europa Liberă că enoriașii pastorului László Tőkes se opun măsurilor administrative luate împotriva sa. Pe 16, informații ceva mai detaliate. Îmi, zic, domne, ăștia, securiștii și activiștii sînt nebuni, sinucigași. Pe de altă parte, cunoscînd Timișoara, oraș fără excese sovine, îndrăznesc să nădăjduiesc în reconcilierea cu maghiarii. Eu eram sigur că lui Ceaușescu îi sunase ceasul. Pe 17 aflu că la Timișoara s-a tras masiv. Martorii declarase că văzuseră și soldați executați pentru insubordonare. Luni, 18, îl întreb pe Sorin Ciutacu, timișorean, tocmai întors de acasă, ce e acolo? Dom'le, s-a tras. Multe nu știe ori nu vrea să știe. Nu mai țin minte cu cine am vorbit după aceea, poate cu Mihăes, să mă ierte dacă greșesc. S-a tras în plin în oameni, soldații au mitraliat pretutindeni, și în apartamentele de bloc unde era lumină, au retezat pînă și antenele TV. Orgie!

Pleacă sau nu pleacă?

Se anunțase că N. Ceaușescu urma să „efectueze" o vizită în Iran. Majoritatea cunoscuților vinturau ideea că „șefu'" o să contramandeze voiajul. Nu. Ceaușescu trebuia să plece pentru a dovedi că este stăpîn pe situație, pentru a minimaliza evenimentele de la Timișoara. Între timp Europa Liberă transmite știrea intrării în grevă generală a muncitorilor bănățeni. Ceaușescu, la Teheran, n-a locuit la ambasada română, ci la un hotel, unde i se făcuseră legături telefonice directe cu București. Bineînțeles, informația o am tot de la Europa Liberă, sau BBC, sau Vocea Americii, acum nu are importanță. Miercuri, 20, cunoșteam deja că la Timișoara armata fraternizase cu populația: ARMATA E CU NOI! Oare? Se zvonește că N. Ceaușescu ar rămîne la Teheran, că i s-a propus să i se acorde azil. Cred. Apoi vine cineva de la CCES, azi prin preajma d-lui Iliescu. Ar vrea să știe care e starea de spirit a scriitorilor. Sînt reticent. Ministerul ăsta prea s-a căznit să ne transforme într-o direcție a sa. Îl cunosc de cîțiva ani buni, așa că-i zic: proastă! Lumea e sătulă! Omul venise totuși cu un scop, voia o listă a scriitorilor exclusi din uniune. Păi din 1986 n-a fost nimeni exclus pentru că nu s-a mai ținut nici o ședință de Consiliu, și numai Consiliul poate exclude și radia membri „cu bube". Dar o listă cu scriitorii aflați în străinătate, exilați, mă rog, absenți într-un fel sau altul din țară, n-aș putea să-i procur? Dom'le, așa ceva nu-mai securitatea are oamenii dispar pe capete și nu știi ce și cum. Ne despărțim în termeni foarte reci. Puțin după aceea mă întîlnesc cu Aurel Dragoș Munteanu. Are în sfîrșit scrisele de emigrare în S.U.A., îmi arată pașaportul. Îl invidiez nițel. Îmi oferă un pachet de „Camel". Îmi promite că-mi scrie, am fost colegi de an la facultate. Discuția cu el nu o relatez fiindcă ar însemna să povestesc despre mine și nu eu sînt personajul principal. Ne despărțim cu tristețe. Ne vom revedea două zile mai tîrziu, seara, cînd deja știa că preia TVRL. În sfîrșit, o ultimă întîlnire semnificativă cu o mai veche cunoștință, persoană culturală, de altfel, cu ani în urmă trimis „afară" la un lectorat sau la o bibliotecă română, nici astăzi nu știu exact, pentru că nu m-a interesat. Deci omul mă sună și mă mir foarte. Pur și simplu eram cunoștințe și ne întîlneam rar de tot și cu adevărat întîmplător. Ar vrea să ne vedem. Nu-mi dau seama de ce, fapt e că ne fixăm ora și locul. La bar, la Dorobanți. Domne, vă destîlnește. Păi ne-au mai destîlnit în august. De-asta ai vrut să ne întîlnim? Da, ca să știi. Uite că știu și îți zic următoarele: cu cît mai repede, cu atît mai bine. Scriitorii s-au săturat și ei. Cel puțin să știm o treabă. Poate așa ne vom radicaliza și o să producem cărți pentru „samizdat". De, zice, cum și-o face fiecare. Și cînd te gîndești că de data asta chiar se întoarce cu rezultate bune. Cine? Ceaușescu! Dă-l în... Mă-ntreabă apoi dacă știu ungurește. Fiind elev la Zalău, vorbeam cumva și ungurește, dar limba literară n-am cunoscut-o niciodată. În plus de cînd am venit la București, îl huiduie. Nu mai apuc decît tîrguiala finală, partea aceea cînd oferea bacșișuri tuturor. Scurtă vreme după încheierea transmisiei, mă duc spre hotelul București. Ceva nu e în regulă, nu-mi dau seama ce, fapt e că lumea dă semne de nervozitate. Plutește ceva aparte în aer. Pe cînd ajung în dreptul Giocondei îl întîlnesc pe Ioan Groșan. Gata, se duce naibii tărîșenia. Un vuiet surd se tot întinde și vedem că dincolo de hotel e un grup de oameni ce nu pot răzbi spre piață din pricina cordonului de militieni. Hai să încercăm și noi. N-avem timp. Sirenele miliției se aud pe Calea Victoriei. Apar 3 Dacii negre, pline cu ofițeri de securitate, avînd ciorapi pe fețe. „Sînt uș!" După Dacii, urmau două ARO și cîteva autobuze cu securiști, elevi la Otopeni, zicea lumea. Aveau scuturi de plexiglas, în fată, transparente, și în mîini altele albe. Se trage cu armă automată. Ne adăpostim în gang la Gioconda. N-a murit nimeni, s-a tras cu gloanțe oarbe, ori s-a manevrat vreo sperietoare, habar n-avem. Huiduim din răsputeri. Zgomot infernal, nici la stadion nu se aude așa ceva. Da, dar nu mai putem înainta. Cu o repeziciune extraordinară, elevii, sau cé-or fi fost, s-au așezat în dispozitiv, cu fața la noi. Grupul de oameni prinși între cele două cordoane nu se mai putea destrăma. Era obligat să se manifeste într-un fel sau altul. Ne-am ratat șansa victii și mergem la uniune. În poartă salariați și întrebări. Auzim clar împușcături. Acuma că erau grenade lacrimogene ori tot pirliturí, n-am de unde să știu. Dar ne așteptam să tragă fără milă în noi, ca la Timișoara. Îmi amintesc bine, însă că și unuia unii tovarăși au dezaprobat „atitudinea huliganică" și ne-am trezit... iredentiști! Da, chiar așa mi-a zis cineva căruia i-am spus gata, crapă, s-a terminat.

Fac cîteva drumuri pe Victoria, apoi vin spre Piața Romană. Un căpitan, la capătul bulevardului, dirijează circulația, exact, nu îngăduie trecerea mașinilor pe Magheru. Mă miră nepăsarea cu care face treaba asta. Nu pare deloc marcat de evenimente. În fata Podgoriei, strada e plină și un grup strasnic organizat strigă lozinci anticeaușiste și anticomuniste. Spre Eva e un cordon de militari, aflăm, cei mai din spate. Ofițerul care comandă promite că nu va trage, atîta că oamenii să nu înainteze. Se strigă: Armata e cu noi! Dinspre Ipătescu vin în goană cîteva camioane conduse de militieni, încărcate cu elevi de miliție. Nu reduc viteza cînd se apropie de mulțime și răsculații evită în ultima clipă. Se huiduie zdravăn. Un țăran bătrîn strigă plîngînd: „Așa, românilor, dovediți-le că nu sîntem lași!" Apoi iarăși un moment ciudat. Tot dinspre Ipătescu apar 4 sau 5 camioane de-ale armatei, conduse de subofițeri cu pelțite negre la vestoane. Căpitanul le oprește pe acestea și mașinile chiar execută jumătate de cerc întoarcere. Căpitanul vorbește ceva la radioul său, se apropie de mașini, discută ceva cu subofițerii din primul camion și soldații trec printre noi, aclamați: Armata e cu noi!

Nu sînt erou

Au azvîrlit sau nu grenade lacrimogene, eu de plîns am plîns, și nu numai eu. Așa că am ajuns acasă cu ochii roșii și răgușit, tocmai bine cînd băiatul mă chema să văd un foc de artificii. Începuseră să tragă cu gloanțe trasoare. Iarăși am ratat. De fapt eu n-am știut cum se face o revoluție. Credeam că fiecare merge, strigă cît poate, mai dă o raită pe acasă, se-ntoarce, riscă și mai ales nu se gîndește să devină „conducătorul", „emanatul" ei. Deci, cu televizorul pe Sofia. Un prim plan excepțional cu Ceaușescu în momentul izbucnirii huiduielilor. Gura strîmbă, ochii întorși spre dreapta, spre terasa Cina, cum ar veni, terasă pe care de altfel n-o putea vedea din pricina Bibliotecii universitare....

Pe 22 am crezut și eu că „Armata e cu noi!" deîndată ce s-a anunțat sinuciderea generalului Milea. Eu mi-am zis așa: precis a primit ordin să pună tunurile pe oameni și nu-și putea asuma o asemenea răspundere. Deci a făcut ca generalii nemți, s-a sinucis cînd a trebuit să aleagă între datorie, conștiință și dispozițiile Führerului...

După fuga lui Ceaușescu, la un moment dat de la Scala pînă la Romană nu se zărea nici un om. Dinspre Universitate venea puhoiul cîntînd „Olé, olé, olé, olé, Ceaușescu nu mai e". [illegible] camioane se cățărase [illegible] de tineri. Soldații, [illegible] făceau semnul victoriei. [illegible] mai degrabă zăpăciți. [illegible] că din pricina tensiunii [illegible] abia lesiseră, doar [illegible] ordin să tragă. Primul [illegible] oprește și revoluționarii [illegible] intelectual, ceva, un [illegible] meargă să ocupe televiziunea. Vecinul Costache mă [illegible] ia spre mașină, strigînd [illegible] dom'le, avem aici. Împreună [illegible] Sergiu și cu Misu îl transportăm [illegible] dărăt, noi sîntem poporul [illegible] mai poporul. Și o luăm [illegible] doua mașină. Stelian Tănase [illegible] cere șoferului, soldatului [illegible] „tragă" la cece. Stelian [illegible] vede, e surescitat, asudat [illegible] tinem după el, sau el [illegible] mașina „trage" greu printre [illegible] meni. La scara cu pricina [illegible] lian Tănase și cei din [illegible] năvălesc în interiorul [illegible] Eu și vecinii mei ne [illegible] pol, către magnoliile [illegible] Palatul Regal. Curînd [illegible] pe Stelian Tănase vorbind [illegible] balcon. (Am ratat iarăș[illegible] nu am fost în clădirea [illegible] și n-am văzut biroul lui [illegible] scu). Fericire mare, [illegible] piață se zvonea să [illegible] acasă, că trebuie să [illegible] dioul. Mașina de dezinfe[illegible] se pusese pe treabă. [illegible] un tranzistor, am auzit [illegible] lutionarii au ocupat [illegible] Omul și-a spus numele [illegible] incrementit. Numele de [illegible] și de poet! Din clipa [illegible] avut certitudinea că [illegible] fusese furată!

VIOREL STE[illegible]

Îngrijorare și optimism

Încheiem anul unu al revoluției noastre. Cu noianul ei de speranțe, dintre care cele mai multe năruite. Și pe care ca o datorie de onoare, le fixăm ca o nouă optiune în anul care vine. 1989 a fost un an extraordinar în care centrele totalitarismului european au căzut unul cîte unul, fie pe calea unor reforme de cabinet, fie în urma unor masive și populare mișcări de stradă. Anul 1990 a fost unul de clarificare parțială și de consolidare democratică. De așezare a apelor în matcă. Cu excepția noastră, a României.

Pe plan extern rămîn două superputeri care ajung la concluzia că se pot înțelege mai bine ca niciodată la masa tratativelor. O generație de diplomați pentru istorie. Și un NATO atît de puternic, încît rămîne fără rival. În timp ce Organizația Tratatului de la Varsovia a intrat fără drept de apel în eclipsă. Va fi mai ușor pe plan militar să i se găsească o contrapondere Organizației Atlanticului de Nord, sau să se procedeze la restructurarea sa în conformitate cu noul context politic contemporan? Să avem mai multă încredere în forța rațiunii decît în rațiunea forței.

În ceea ce o privește, China depune în continuare eforturi pentru a obține și ea statutul de mare putere. Deși are de recuperat un imens handicap tehnologic. Oricum împărțirea la doi rămîne mai ușoară decît la trei. Ceea ce se speră ca pînă la sfîrșitul mileniului cel puțin, norii războiului să nu se mai arate la orizont. În sensul unei conflagrații de proporții. Pentru că local vor mai izbucni și vor mai fi întreținute războaie. Fie pentru descărcarea unor tensiuni acumulate de decenii, fie pentru potolirea unor ambiții deranjante. Ceea ce va avea ca efect măcinarea, sleirea forței combatanților, numai atît cît să fie în permanentă nevoie ca și să ceară ajutor pentru supraviețuire în condițiile în care economic concurența va fi din ce în ce mai acerbă. Sau, (de ce nu?) chiar pentru testarea unor noi tipuri de arme din ce în ce mai sofisticate, pe carne de om și nu în condiții de poligon.

Odată cu schimbarea doctrinelor militare, asistăm și la o bulversare a vieții economice. C.A.E.R.-ul își face pur și simplu harakiri în timp ce Comunitatea Europeană își dovedește cu fiece zi viabilitatea. Mai ales acum cînd schimbarea premierului la Londra facilitează mai mult ca oricînd eforturile comunitare pentru ajungerea la mult rivnita monedă comună. O simbioză unică în lume între națiuni de sine stătătoare ca elemente statale și comunitatea lor internațională ca o voință unică, liber exprimată. Ideologii care anticipau cu surle și tobe eșecul comunității, cu motivația stîrbirii suveranității individuale a statelor membre, au fost decepționați iremediabil.

Uniunea rămîne în continuare o superputere militară în primul rînd. Pentru că altminteri are în permanență nevoie de ajutor economic pentru a se menține pe linia de plutire. Perestroika a dezamăgit, iar planul de 500 de zile nu înseamnă altceva decît aminarea unei scadențe. După care Gorbaciov va găsi niște vinovați sau va inventa ceva nou. Dacă va mai fi cazul. Oricum, Kremlinul pare să fi renunțat la politica sa de hegemonie mondială trasată de testamentul politic al lui Petru I. Descoperind că înainte de a stăpîni lumea, e bine să-ți faci ordine la tine acasă. Forțele centrifuge care o macină devin pe zi ce trece mai puternice. Și e de așteptat ca ele să treacă la o nouă ofensivă odată cu intrarea în vigoare a tratatului definind calitatea de membru al Uniunii. În perspectiva deschiderii spre democrație promovată constant de cîțiva ani, este dreptul popoarelor care o compun să hotărască asupra independenței lor. Ceea ce înseamnă că ele pot oricînd să aleagă alternativa scindării. O țară mai mică și cu mai puține probleme se conduce mai ușor. Și nenumărate exemple vin să confirme că un principat sau un stat liliput, o provincie cu adevărat autonomă sau chiar un stat mijlociu dacă este condus cu înțelepciune se bucură de standarde cu mult mai ridicate decît acelea la care visează de ani de zile politologii de la Kremlin să le atingă. În pragul iernii ursii se gătesc de hibernare. Dar primăvara se trezesc flămînzi. Și își dau seama că le-a mai rămas încă destulă vigoare în corp. Realismului politicii gorbacioviene nu i-a corespuns un echivalent similar pe plan intern. Ca să nu mai vorbim de Boris Eltin care îl supraveghează atent toate mișcările cu un binoclu imens din spatele unui parapet republican. Restructurarea e mai mult de ordin administrativ decît economic. Se aud deja primele voci care cer reconsiderarea aportului (?) ideologic al lui Volodea Ulianov. Ceea ce înseamnă că într-un viitor apropiat mausoleul din Piața Roșie ar putea rămîne fără chirias.

Și vîntul innoitor al democrației acum la sfîrșit de mileniu nu-l mai poate opri nimeni. Carabinele grănicerilor nu au fost niciodată în stare să facă acest lucru. Dacă a trecut atît de ușor peste zidul Berlinului, înseamnă că nici zidul chinezesc nu-l va putea opri. Cu atît mai puțin firava coastă dalmațiană pe a cărei hartă mai flutură (încă) un steag înroșit. Amintirea represiunii din piața Tien-An-Men s-a pus în mișcare ca un metronom programat sau dacă vreți ca o numărătoare inversă asupra căreia nu poate interveni nimeni. Rafalele trase asupra studenților în iunie 1989 răsună în conștiința lumii ca într-o cutie de rezonanță. Singele vărsat pe caldarimul Beijingului, va da cu totul alte roade decît cele scontate. Și poate nu este departe vremea cînd studenții chinezi vor purta cîte o floare de mac la butonieră în amintirea lor.

Tot în Extremul Orient, diferendul sovieto-japonez al Kurilelor, pentru care deocamdată nu se întrevede o soluție la îndemînă dar nimic nu ne împiedică să presupunem că o rezolvare a acestuia prin retrocedare nu este exclusă.

Și în ultimă instanță dar nu pe ultimul loc, vizita președintelui sud-coreean Roh-Tae-Ho la Moscova. Prilej de speculații dar și de supoziții și încurajatoare presupuneri privind o eventuală reunificare a celor două Corei supuse artificial unui război fratricid între 25 iunie 1950 și 27 iulie 1953 și ulterior la fel de artificial separate în două state. Cu condiția ca și în cazul celor două foste Germanii, să se dea dovadă de realism și înțelegere a unor comandamente privite în perspectivă istorică. Cui îi servește linia roșie care îngroșă paralela 38 însingerind trupul unui singur popor constituit istoriceste ca atare?

Oricum, anul care vine trebuie privit cu mult mai multă încredere decît precedentii.

ION UNTARU

Dumitru Iuga a încetat greva foamei

CĂTRE OPINIA PUBLICĂ DIN BUCUREȘTI

Declar în fața națiunii că înțeleg să renunț la acțiunea de grevă a foamei într-un stat totalitar, în care viața omului este privită în continuare ca un factor de producție conform învățăturii marxist-leniniste de tristă amintire.

În cele 19 zile în care nu am mîncat am constatat că rostul meu este lîngă oamenii care au nevoie de mine, așa cum și eu am nevoie de ei. Consider că studenții, cetățenii din București și provincie, colegii din televiziune au avut dreptate cînd m-au rugat, în ultimele zile, să renunț la greva foamei.

Întrucît doleanțele sindicatului au rămas doar pe hîrtie datorită „urechilor de lemn" ale conducerii televiziunii, precum ale organelor puterii și ale organizațiilor de stat, eu mă simt dator să mă alătur luptei membrilor de sindicat pentru introducerea unui climat de muncă civilizat, pentru moralitate și profesionalism în Televiziunea Română, pentru respectarea demnității, drepturilor și intereselor noastre sociale.

Întrucît morții din decembrie și cei care i-au urmat nu au schimbat mai nimic în țara noastră, ne rămîne nouă celor vii datoria sacră de conștiință de a face să renască o Românie de care să ne mîndrim.

Dragi prieteni care m-ați sprijinit timp de 19 zile, cu gîndul și cu fapta, mă adresez vouă mulțumindu-vă pentru hrana sufletească pe care mi-ați dat-o.

În cele 19 zile am reflectat îndelung la țara noastră și pot să vă spun că este una dintre cele mai minunate, dar și cele mai nefericite țări din lume.

Noi trebuie să fim liberi în muncă și în gîndire, să terminăm cu sloganul comunist al muncii pentru societate și să ne gîndim fiecare la bunăstarea familiilor noastre pe care le-am uitat, la ajutorarea celor în suferință, să redimensionăm și să reconstruim întreaga economie națională după criteriile maximei eficiențe, inspirîndu-ne după modele verificate și nu după modele „originale". Să muncim ogoarele NOASTRE cu mașini moderne, să orientăm industria NOASTRĂ spre ceea ce se vinde pe bani buni, să fie iarăși leul NOSTRU o monedă cu care să poți călători peste tot în străinătate.

Dar în primul rînd trebuie să învățăm să ne respectăm unii pe alții, să respectăm pe omul mai în vîrstă, să scrie în abecedar: „Ai carte, ai parte" și „Meseria este brățară de aur". Mai presus de toate însă trebuie să învățăm să ne subordonăm întreaga noastră existență unui precept fundamental fără de care toată truda noastră va fi zadarnică. Și acest precept se numește... ADEVĂR!

Vă doresc tuturor o seară de Crăciun cu sufletul plin de Țara Românească și de Dumnezeu.

DUMITRU IUGA

București, 19 decembrie 1990

VIZITĂ DE LUCRU

Continuînd tradiția înaintașilor președinți, în ziua de 18.XII.90 actualul președinte face o vizită de lucru la două mari întreprinderi bucureștene.

Tot pentru continuarea obiceiurilor înaintașilor domniei sale, un rînd de securiști au veghеat asupra ilustrei personalități. S-a putut observa la I.M.G.B. cum rîndul de securiști înconjura mașina prezidențială.

În cea de-a doua vizită acestia au putut fi observați mai bine încadrînd persoana d-lui Ion Iliescu în timp ce se deplasa nestingherit... „printre mase".

Președintele a fost întîmpinat cu strîngeri de mîini și... trandafiri. De unde se vede că vizita, tot spre continuarea tradiției, a fost în prealabil anunțată. Amănunt nesemnificativ... Ce-i drept, cam puțină lume într-un schimb la I.M.G.B. De menționat că importantul eveniment al zilei a fost transmis doar la „Actualitățile" de noapte, să nu vadă toți... cum dădea mîna tovarășul președinte.

Din cuvîntarea tovarășului președinte este de reținut: „Am venit... pauză... (de cîteva secunde) să văd care este pulsul adevărat al națiunii".

Oare pulsul adevărat este numai la I.M.G.B.? Propunem tovarășului președinte să viziteze și întreprinderile aflate în grevă generală, pe studenții aflați și ei în grevă generală. Se poate deplasa eventual și la Timișoara.

Că... și ei e lume.

GEORGIANA CĂLINESCU

GOLGOTA ȚĂRANULUI ROMÂN

(Urmare din pag. 1)

— repunerea în drepturi a foștilor proprietari a terenurilor din intravilan, înstrăinate de primării, I.A.S., C.A.P. etc.

— restituirea pămînturilor ce au aparținut școlilor, bisericilor și mănăstirilor.

— dacă proprietarii nu mai sînt în viață terenurile și bunurile acestora să revină moștenitorilor legali.

— dacă pe proprietățile prevăzute în aliniatele de mai sus s-au produs modificări (construcții, plantații, lucrări de îmbunătățiri funciare și altele), restituirea se va face în echivalent din terenul constituit rezervă din extravilan și pe cît este posibil grupat, pentru a se evita fărîmițarea.

LUMEA PE SCURT

MOSCOVA: La Congresul Deputaților Poporului, un grup de 53 de reprezentanți oficiali i-au cerut președintelui Gorbaciov să introducă starea de urgență și guvernarea prin decrete în zonele de conflict ale Uniunii Sovietice. Comentînd dorința lui Mihail Gorbaciov ca președinția statului să dispună de puteri sporite, Boris Elțin, președintele Sovietului Suprem al Republicii Socialiste Federative Ruse, a afirmat că: „Mihail Gorbaciov pretinde să i se acorde mai multe puteri executive decît i-au fost acordate oficial lui Stalin și Brejnev. Satisfacerea pretențiilor lui Gorbaciov ar reprezenta instalarea la Kremlin a dictaturii, lucru pe care Federația Rusă nu-l va accepta niciodată. Guvernul central încearcă să introducă un guvern autoritar și caută să atragă în politică KGB-ul, Armata și forțele Ministerului de interne. Actuala situație din URSS poate fi rezolvată numai prin dialogul dintre puterea centrală și conducerile republicilor". La rîndul lui, primul ministru Nicolai Ryżkov, a cărui demisie este așteptată în aceste zile, a declarat: „Perestroika, așa cum a fost inițial concepută, a eșuat distrugînd structurile statului și ale partidului comunist fără să le înlocuiască cu altele mai eficace".

TIRANA: În Albania a fost aprobat ieri în mod oficial sistemul multipartit, dar fondatorii primului partid de opoziție — partidul democrație — se plîng că sînt hăituiți de autorități și au cerut acestora să amîne cu cei puțin [illegible] luni alegerile care urmează să aibă loc la data de 10 februarie. Prin lege [illegible] interzis finanțarea partidelor de către persoane din străinătate, chiar dacă este vorba de albanezi aflați în exil.

LONDRA: Noi detalii despre suferințele poporului kuweitian sub ocupație irakiană au fost dezvăluite de către ambasadorul Marii Britanii în Kuweit, Michael Weston. Recent intors în patrie, el a declarat că [illegible] de oameni au fost ucisi [illegible] maltratați de către ocupanți. De asemenea el a arătat [illegible] moralul soldaților irakieni este foarte scăzut, ei fiind prost antrenați, răi [illegible] niți și plătiți necorespunzător. Cei care făceau de gardă în jurul ambasadei au mărturisit că după [illegible] zile de război cu Iranul, singurul lucru pe care și-l mai dorese este întoarcerea acasă.

MOSCOVA: La Congresul Deputaților Poporului a fost respinsă o propunere a opoziției de-a include pe ordinea de zi un punct privind recunoașterea declarațiilor de suveranitate ale republicilor. Împotriva acestui punct au votat 1 076 de deputați, iar în favoarea lui, 388.

IERUSALIM: Surse oficiale israeliene au [illegible] mat că organizația palestiniană Al Fatah pierde [illegible] în fața organizațiilor islamice. În trei alegeri [illegible] rate în regiunea Gaza și malul de vest al Iordanului, organizațiile islamice au obținut o largă majoritate.

Rubrică întocmită de LUCIA STEFAN

Cititorii din străinătate se pot abona prin „ROMPRESFILATELIA" — Sectorul export-import presă PO Box 12 201, telex 10376 presfir București, Calea Griviței nr. 64—66.
Tiparul: Combinatul poligrafic București